

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 30 MAJA 2012 R., ŚRODA

(2012/C 309/03)

Spis treści	Strona
1. Zagadnienie pilne: sytuacja w Nigerii	9
2. Oświadczenie Alvy Baptistego, ministra spraw zagranicznych, handlu międzynarodowego i lotnictwa cywilnego (Saint Lucia), urzędującego przewodniczącego Rady AKP	9
3. Oświadczenie Christiana Friisa Bacha, duńskiego ministra ds. współpracy na rzecz rozwoju, urzędującego przewodniczącego Rady UE	9
4. Tura pytań do Rady	9
5. Debata z udziałem Rady – pytania z sali	9
6. Szanse i wyzwania dla rozwoju obszarów miejskich w państwach AKP Wymiana poglądów z Aisą Kacyrą, zastępczynią dyrektora wykonawczego Programu Narodów Zjednoczonych ds. Osiedli Ludzkich Debata bez rezolucji	10
7. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z 28 maja 2012 r. (poniedziałek) i 29 maja 2012 r. (wtorek)	10
8. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach przedłożonych przez trzy komisje stałe	10
9. Głosowanie nad projektem rezolucji pilnej	10
10. Głosowanie nad deklaracją	10
11. Głosowanie nad zmianami w regulaminie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	10
12. Sprawy różne	11
13. Termin i miejsce 24. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE	11
Załącznik I Alfabetyczna lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	12
Załącznik II Lista obecności na 23. sesji w dniach 28–30 maja w Horsens (Dania)	17
Załącznik III Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów	21
Załącznik IV Teksty przyjęte	22
— Rezolucja w sprawie politycznego wpływu konfliktu libijskiego na państwa sąsiednie AKP i UE (AKP-UE/101.157/fin)	22
— Rezolucja w sprawie zmienności cenowej, funkcjonowania światowych rynków produktów rolnych i ich wpływu na bezpieczeństwo żywnościowe w państwach AKP (AKP-UE/101.149/fin.)	27
— Rezolucja w sprawie skutków społecznych i środowiskowych górnictwa w państwach AKP (AKP-UE/101.156/fin.)	32
— Rezolucja w sprawie sytuacji w Nigerii w odniesieniu do bezpieczeństwa (AKP-UE/101.170/fin)	37
— Deklaracja w sprawie reformy europejskiej polityki rybołówstwa i jej wpływu na państwa AKP (AKP-UE/101.154)	41

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 30 MAJA 2012 R., ŚRODA*(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.00)*

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Musikari KOMBO

*Współprzewodniczący***1. Zagadnienie pilne: Sytuacja w Nigerii**

Debatę rozpoczął José Costa Pereira (Europejska Służba Działań Zewnętrznych).

Głos zabrali: Bobbo Hamatoukour (Kamerun), Filip Kaczmarek, Zita Gurmai, Assarid Ag. Imbarcaouane (Mali), Olle Schmidt, Abdourahamane Chegou (Niger), Peter Śfastny, Mohammed Mukhtar Ahmed (Nigeria), Catherine Bearder, Mariya Nedelcheva oraz Anna Zaborska.

10. Europejski Fundusz Rozwoju wspiera reformy sektora sprawiedliwości oraz walkę z korupcją, handlem narkotykami oraz przestępczością zorganizowaną. Problem związany z grupą Boko Haram należy umiejscowić w kontekście uboższej Północy zmagającej się z rosnącym pustynnieniem i wymaga on konkretnych, długoterminowych rozwiązań. Rozprzestrzeniająca się przemoc może mieć konsekwencje regionalne.

2. Oświadczenie Alvy Baptistego, ministra spraw zagranicznych, handlu międzynarodowego i lotnictwa cywilnego (Saint Lucia), urzędującego przewodniczącego Rady AKP

Alva Baptiste wyraził uznanie dla duńskiej polityki na rzecz współpracy. Poinformował on Zgromadzenie, że wspólna Rada Ministrów AKP-UE w Vanuatu omówi pojęcie „zróżnicowania” i „krajów awansujących” w ramach instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju i stwierdził, że kryteria te powinny obejmować szczególne narażenie na klęski spowodowane zmianą klimatu, wysoki poziom zadłużenia lub odległość. Zalecił mechanizm przeglądu 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju i przypomniał, że państwa AKP zobowiązały się do porozumienia w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym, lecz negocjacje będą wymagały więcej czasu.

3. Oświadczenie Christiana Friisa Bacha, duńskiego ministra ds. współpracy na rzecz rozwoju, urzędującego przewodniczącego Rady UE

Christian Friis Bach poinformował Zgromadzenie o nowej duńskiej strategii na rzecz rozwoju. Podkreślił, że choć rok 2011 był rokiem trudnym, Unia Europejska utrzymała swoje zobowiązanie w zakresie milenijnych celów rozwoju. Rada UE z zadowoleniem przyjęła komunikat Komisji dotyczący zwiększenia wpływu Programu działań na rzecz zmian i czeka na konferencję Konferencja Narodów Zjednoczonych w 2012 roku w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Rio+20). Negocjacje w sprawie umowy o partnerstwie gospodarczym należy wkrótce zakończyć.

4. Tura pytań do Rady

Alva Baptiste odpowiedział na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 2, które skierował Olle Schmidt w sprawie grupy zadaniowej ds. więźniów politycznych.

Pytanie nr 4, które skierował Filip Kaczmarek w sprawie starzenia się społeczeństwa w krajach rozwijających się.

Pytanie nr 5, które skierowała Catherine Bearder w sprawie nielegalnego handlu kością słońcową oraz konwencji CITES.

Christian Friis Bach odpowiedział na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 12, które skierował Patrice Tirolien w sprawie celu dotyczącego pomocy publicznej na rzecz rozwoju.

Pytanie nr 13, które skierowała Fiona Hall (reprezentowana przez Ollega Schmidta) w sprawie ustalania budżetu EFR.

Pytanie nr 8, które skierował Olle Schmidt w sprawie obywateli UE przetrzymywanych jako zakładników w państwach trzecich.

Pytanie nr 10, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie przeciwdziałania klęsce głodu w regionie Sahel.

Pytanie nr 9, które skierował Michael Cashman (reprezentowany przez Dereka Vaughana) w sprawie ratyfikacji drugiego przeglądu umowy z Kotonu.

Pytanie nr 11, które skierował Filip Kaczmarek w sprawie starzenia się społeczeństwa w krajach rozwijających się.

Pytanie nr 14, które skierowała Zita Gurmai w sprawie negocjacji dotyczących europejskiej strategii działań po zrealizowaniu MCR (milenijnych celów rozwoju) oraz włączenia osób niepełnosprawnych.

Pytanie nr 16, które skierowała Catherine Bearder w sprawie nielegalnego handlu kością słońcową oraz konwencji CITES.

Autorzy pytań 2, 4, 5, 9 i 11 nie mieli dodatkowych pytań.

Autorzy pytań nr 1, 3, 6, 7 i 15 byli nieobecni.

5. Debata z udziałem Rady – pytania z sali

Głos zabrali: Cornelius T. Mwalwanda (Malawi), Musa Hussein Naib (Erytrea), Amadou Ciré Sall (Senegal), Anna Zaborska, Denis Polisi (Rwanda), Sithembile Mlotshwa (Zimbabwe), Ibrahim Bundu (Sierra Leone) oraz Rose Francine Rogombe (Gabon).

Alva Baptiste i Christian Friis Bach odpowiedzieli pytania dotyczące wielu różnych kwestii, np.: dostępu do energii, nowego duńskiego programu współpracy, poszanowania praw człowieka w UE, negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym, programów rozwojowych na rzecz zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, nałożenia sankcji na Zimbabwe oraz ewentualnej misji informacyjnej przeprowadzonej przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne w tym kraju, słabych stron walki z malarią i światowego funduszu na rzecz walki z AIDS, gruźlicą i malarią.

6. Szanse i wyzwania dla rozwoju obszarów miejskich w państwach AKP

Wymiana poglądów z Aisą Kacyrą, zastępczynią dyrektora wykonawczego Programu Narodów Zjednoczonych ds. Osiedli Ludzkich

Debata bez rezolucji

Głos zabrali: Bobbo Hamatoukour (Kamerun), Maurice Ponga, Musa Hussein Naib (Erytrea), Jutta Haug, Emmanuel Kwasi Bandua (Ghana), Olle Schmidt, Carlos Manuel (Mozambik), Mohammed Mukhtar Ahmed (Nigeria), Adjedoue Weidou (Czad), Anne Rose Akol (Uganda) oraz współprzewodniczący Louis Michel.

Aisa Kacyira wygłosiła prezentację na temat szans i wyzwań dla rozwoju obszarów miejskich w państwach AKP. Liczba osób żyjących w slumsach zmniejszyła się w ostatnich latach, ale urbanizacja w państwach AKP przebiegała znacznie szybciej niż w pozostałych częściach świata, co miało poważne konsekwencje pod względem zaopatrzenia w wodę, energii elektrycznej, transportu i innych usług podstawowych. Poruszono kwestie związane ze strategicznym planowaniem przestrzennym, zarządzaniem na szczeblu miast, decentralizacją i mechanizmami własności gruntów.

(Posiedzenie zostało zawieszono o godz. 12.50 i wznowiono o godz. 15.00)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

7. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia w dniu 28 maja 2012 r. (poniedziałek) i 29 maja 2012 r. (wtorek)

Protokół został zatwierdzony.

8. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach przedłożonych przez trzy komisje stałe

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

- Polityczny wpływ konfliktu libijskiego na państwa sąsiednie AKP i UE (AKP-UE/101.157/fin.)
Komisja ds. Politycznych
Sprawozdanie Assarida Imbarcouane'a (Mali) i Davida Casy.

Poprawki przyjęte: 1, 2, 3, 4, 5.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad punktem Y preambuły i punkt ten został odrzucony.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Zmienność cenowa, funkcjonowanie światowych rynków produktów rolnych i ich wpływ na bezpieczeństwo żywnościowe w krajach AKP (AKP-UE/101.149/fin.)
Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu
Sprawozdanie Corneliusa T. Mwalwandy (Malawi) i Davida Martina

Rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Skutki społeczne i środowiskowe górnictwa w państwach AKP (AKP-UE/101.056/fin.)
Komisja ds. Społecznych i Środowiska
Sprawozdanie Joba Ndugaia (Tanzania) i Michèle'a Rivasiego

Poprawki przyjęte: 1, 2.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad ust. 2 i ustęp ten został odrzucony.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad ust. 4 i ustęp ten został przyjęty.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

9. Głosowanie nad projektem rezolucji pilnej

- Projekt rezolucji w sprawie sytuacji w Nigerii w odniesieniu do bezpieczeństwa (AKP-UE/101.170/fin.)

Poprawki przyjęte: 2, 3, 5.

Poprawki odrzucone: 1, 4, 6.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad ust. 9 i ustęp ten został odrzucony.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad ust. 10 i ustęp ten został odrzucony.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

10. Głosowanie nad oświadczeniem

- Oświadczenie w sprawie reformy europejskiej polityki rybołówstwa i jej wpływu na państwa AKP (AKP-UE/101.154/fin.)

Oświadczenie zostało przyjęte przez aklamację.

11. Głosowanie nad zmianami w regulaminie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Musikari Kombo (współprzewodniczący) złożył formalny wniosek w imieniu Zgromadzenia Parlamentarnego AKP o odłożenie w czasie głosowania, po to aby można było dokładnie przeanalizować treść poprawek. Obaj współprzewodniczący zgodzili się na odłożenie w czasie głosowania.

12. Sprawy różne

Brak.

parlamentarnymi Zgromadzenia, zapewniając pełne uwzględnienie wątpliwości i stanowisk wszystkich stron.

13. Termin i miejsce 24. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE

24. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbędzie się w Surinamie w dniach 26–28 listopada 2012 r. Współprzewodniczący dokonają praktycznych ustaleń zgodnie z zasadami

Michael Gahler zwrócił uwagę na stanowisko członków z ramienia UE.

Współprzewodniczący podziękował władzom Danii za ich wkład w organizację sesji, wyjątkowe przyjęcie, jakość infrastruktury oraz wysoki poziom uczestnictwa politycznego.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 15.20)

Musikari KOMBO, EGH
Louis MICHEL
Współprzewodniczący

Mohamed Ibn CHAMBAS oraz
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współsekreтары generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO

Przedstawiciele AKP

KOMBO EGH, (KENIA), współprzewodniczący
ANGOLA
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BARBADOS
BELIZE
BENIN
BOTSWANA
BURKINA FASO
BURUNDI
KAMERUN (wiceprzewodniczący)
WYSPY ZIELONEGO PRZYŁĄDKA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
CZAD
KOMORY
KONGO (Demokratyczna Republika Konga)
KONGO (Republika Konga) (wiceprzewodniczący)
WYSPY COOKA
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
DŻIBUTI (wiceprzewodniczący)
DOMINIKA
DOMINIKANA (wiceprzewodniczący)
GWINEA RÓWNIKOWA
ERYTREA
ETIOPIA
FIDŻI
GABON
GAMBIA
GHANA
GRENADA (wiceprzewodniczący)
GWINEA
GWINEA BISSAU
GUJANA

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący
ALFONSI
ALVES
BAUER
BEARDER
BOVÉ
BULLMANN
CALLANAN
CARVALHO
CASA
CASINI
CASPARY
CASTEX
CHRISTENSEN
COELHO
DE KEYSER
DE MITA
DE SARNEZ
DELVAUX
DURANT
ENGEL
ESTARÈS FERRAGUT
FERREIRA, Elisa
FERREIRA, João
FORD
GAHLER
GOERENS (wiceprzewodniczący)
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HALL
HÄNDEL
HANNAN
HAUG

Przedstawiciele AKP

HAITI
JAMAJKA
KIRIBATI
LESOTHO
LIBERIA
MADAGASKAR
MALAWI (wiceprzewodniczący)
MALI
WYSPY MARSHALLA (Republika)
MAURETANIA (wiceprzewodniczący)
MAURITIUS (wiceprzewodnicząca)
MIKRONEZJA (Federacja)
MOZAMBIK (wiceprzewodniczący)
NAMIBIA
NAURU
NIGER (wiceprzewodniczący)
NIGERIA
NIUE
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
ST. VINCENT I GRENADYNY
SAMOA (wiceprzewodniczący)
WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
SENEGAL
SESZELE
SIERRA LEONE
WYSPY SALOMONA
SOMALIA
RPA
SUDAN
SURINAM
SUAZI

Przedstawiciele PE

JENSEN
JOLY
KACZMAREK
KLASS (wiceprzewodnicząca)
KORHOLA
KUHN
KURSKI
LE PEN
LEGUTKO
LÓPEZ AGUILAR
LÖVIN
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
McMILLAN-SCOTT
MITCHELL
MOREIRA
NEDELICHEVA
NEUSER
NICHOLSON (wiceprzewodniczący)
OMARJEE (wiceprzewodniczący)
OUZKÝ (wiceprzewodniczący)
RIVASI (wiceprzewodniczący)
ROITHOVÁ (wiceprzewodnicząca)
RONZULLI (wiceprzewodniczący)
SCHLYTER
SCHMIDT
SCHNELLHARDT
SCICLUNA
SCOTTÀ
SENYSZYN
SPERONI (wiceprzewodniczący)
ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)

Przedstawiciele AKP

TANZANIA
TIMOR WSCHODNI
TOGO
TONGA
TRYNIDAD I TOBAGO
TUVALU
UGANDA
VANUATU (wiceprzewodniczący)
ZAMBIA
ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

STRIFFLER
STURDY
TIROLIEN
TOIA
VAUGHAN (wiceprzewodniczący)
VLASÁK
WIELAND
ZANICCHI
ZIMMER

KOMISJA DS. POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

TAMAPUA (SAMOA), współprzewodniczący
MNKANDHLA (ZIMBABWE), wiceprzewodniczący
ROGOMBE (GABON), wiceprzewodniczący
ANTIGUA I BARBUDA
YEHOUETOME (BENIN)
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
IBOVI (Republika Konga)
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
ATEYE (DŻIBUTI)
NAIB (ERYTREA)
DABA (ETIOPIA)
KUBUABOLA (FIDŻI)
GWINEA
SEERAJ (GUJANA)
DESRAS (HAITI)
JACKSON (JAMAJKA)
KIRIBATI
KOLLIE (LIBERIA)
IMBARCAOUANE (MALI)
SITHOLE (MOZAMBIK)
PALAU
TOZAKA (WYSPY SALOMONA)

Członkowie z ramienia PE

CASA, współprzewodniczący
KORHOLA, wiceprzewodniczący
CASTEX, wiceprzewodnicząca
ALFONSI
CALLANAN
CASINI
DE KEYSER
DURANT
FERREIRA, Elisa
GAHLER
GRIESBECK
HANNAN
HÄNDEL
KACZMAREK
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
MANDERS
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MOREIRA
NEDELCHEVA
NICHOLSON
ROITHOVÁ

Członkowie z ramienia AKP

SLATER (SAINT VINCENT I GRENADYNY)
MAPHIKE (SUAZI)
KLASSOU (TOGO)
OULANYAH (UGANDA)

Członkowie z ramienia PE

SCHMIDT
SPERONI
STRIFFLER
WIELAND

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

SALL (SENEGAL), współprzewodniczący
BUTUSOL (VANUATU), wiceprzewodniczący
VAN DER WALT (NAMIBIA), wiceprzewodniczący
DE SOUSA MENDES DO SANTOS (ANGOLA)
THOMPSON (BARBADOS)
KUTEKALA KAAWA (DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA)
BANDUA (GHANA)
GWINEA RÓWNIKOWA
LOBOSO (KENIA)
MWALWANDA (MALAWI)
WYSPY MARSHALLA
OULD GUELAYE (MAURETANIA)
DEERPALSING (MAURITIUS)
MUKHTAR AHMED (NIGERIA)
POLISI (RWANDA)
SAINT KITTS I NEVIS
RAYMOND (SAINT LUCIA)
WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA
POOL (SESZELE)
BUNDU (SIERRA LEONE)
DIKWENI (RPA)
MOHAMMED AHMED (SUDAN)
PARMESSAR (SURINAM)
TAINÉ (TONGA)
SEEMUNGAL (TRYNIDAD I TOBAGO)
LATASI (TUVALU)

Członkowie z ramienia PE

CARVALHO, współprzewodnicząca
LEGUTKO, wiceprzewodniczący
ALVES, wiceprzewodniczący
BOVÉ
BULLMANN
CASPARY
ENGEL
FORD
GOERENS
GUERRERO SALOM
JENSEN
KUHN
MARTIN
MATO ADROVER
MAYER
McMILLAN-SCOTT
MICHEL
MITCHELL
OMARJEE
SCHLYTER
SCICLUNA
ŠŤASTNÝ
STURDY
TIROLIEN
ZANICCHI

KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

NDUGAI (TANZANIA), współprzewodniczący
WEIDOU (CZAD), wiceprzewodniczący
NOEL (GRENADA), wiceprzewodniczący
BAHAMY
BELIZE
GABORONE (BOTSWANA)
SANOU (BURKINA FASO)
KARERWA (BURUNDI)
HAMATOUKOUR (KAMERUN)
WYSPY ZIELONEGO PRZYŁĄDKA
KOMORY
MASTERS (WYSPY COOKA)
DOMINIKA
JÍMENEZ (DOMINIKANA)
BALDEH (GAMBIA)
GWINEA BISSAU
MAPHIKE (LESOTHO)
RAKOTOARIVelo (MADAGASKAR)
MIKRONEZJA (Federacja)
NAURU
CHEGOU (NIGER)
TAGELAGI (NIUE)
PAPUA NOWA GWINEA
SOMALIA
TIMOR WSCHODNI
KAKOMA (ZAMBIA)

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzewodniczący
BAUER, wiceprzewodniczący
SCHNELLARDT, wiceprzewodniczący
BEARDER
CHRISTENSEN
COELHO
DELVAUX
DE MITA
DE SARNEZ
ESTARÀS FERRAGUT
FERREIRA, João
HALL
HAUG
JOLY
KLASS
KURSKI
LÖVIN
NEUSER
OUZKÝ
RONZULLI
SCOTTÀ
SENYSZYN
TOIA
VAUGHAN
VLASÁK
ZIMMER

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH 28–30 MAJA
W HORSENS (DANIA)

KOMBO, EGH (Kenia), współprzewodniczący	MICHEL, współprzewodniczący
DOS SANTOS (Angola)	BAUER ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
THOMPSON (Barbados)	BEARDER
YEHOUETOME (Benin)	CASTEX ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
GABORONE (Botswana)	CHRISTENSEN ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
SANOUE (Burkina Faso)	DE KEYSER ⁽¹⁾
NTISEZERANA (Burundi) (wiceprzewodniczący)	DE SARNEZ
HAMATOUKOUR (Kamerun) (wiceprzewodniczący)	ENGEL
NGON-BABA (Republika Środkowoafrykańska)	FERREIRA, João ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
WEIDOU (Czad)	GAHLER
MWANDO NSIMBA (Demokratyczna Republika Konga)	GRIESBECK
IBOVI (Republika Konga) (wiceprzewodniczący)	GUERRERO SALOM ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
MARSTERS (Wyspy Cooka)	GURMAI (za E. FERREIRE)
SOUBANEH ATTEYE (Dżibuti) (wiceprzewodniczący)	HALL ⁽¹⁾
JIMÉNEZ (DOMINIKANA) (wiceprzewodniczący)	HAUG
NAIB (Erytrea)	KACZMAREK
DABA WAKJIRA (Etiopia)	KORHOLA ⁽²⁾ , ⁽³⁾
VOCEA (Fidzi) (*)	LÓPEZ AGUILAR ⁽²⁾ , ⁽³⁾
ROGOMBE (Gabon)	MARTIN
BALDEH (Gambia)	MAYER
BANDUA (Ghana)	MITCHELL
NOEL (Grenada) (wiceprzewodniczący)	NEDELICHEVA
SEERAJ (Gujana)	NEUSER
DESRAS (Haiti)	PONGA (za DE MITE)
JACKSON (Jamajka)	RINALDI (za GOERENSA) ⁽¹⁾
LABOSO (Kenia)	SCHMIDT
MAPHIKE (Lesotho)	SCHNELLHARDT
KOLLIE (Liberia) (wiceprzewodniczący)	SCHNIEBER-JASTRAM (za KLASS) ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
RAKOTOARIVELO (Madagaskar) (*)	SCICLUNA ⁽²⁾ , ⁽³⁾
BANDA (Malawi) (wiceprzewodniczący)	SPERONI (wiceprzewodniczący) ⁽¹⁾ , ⁽²⁾
ASSARID IMBARCAOUANE (Mali)	ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
OULD GUELAYE (Mauretania) (wiceprzewodniczący)	TIROLIEN
DEERPALSING (Mauritius) (wiceprzewodniczący)	VAUGHAN (wiceprzewodniczący)
SITHOLE (Mozambik) (wiceprzewodniczący)	ZÁBORSKÁ (za STRIFFLERA)

VAN DER WALT (Namibia)
CHEGOU (Niger) (wiceprzewodniczący)
AHMED (Nigeria)
TAGELAGI (Niue)
POLISI (Rwanda) (wiceprzewodniczący)
RAYMOND (Saint Lucia)
SLATER (Saint Vincent i Grenadyny)
TAMAPUA (Samoa) (wiceprzewodniczący)
SALL (Senegal)
POOL (Seszele)
BUNDU (Sierra Leone)
TOSAKA (Wyspy Salomona)
MUSA (Sudan)
PARMESSAR (Surinam)
GAMEDZE (Suazi)
NDUGAI (Tanzania) (wiceprzewodniczący)
KLASSOU (Togo)
TAIONE (Tonga)
SEEMUNGAL (Trynidad i Tobago)
LATASI (Tuvalu)
OULANYAH (Uganda)
BUTUSOL (Vanuatu) (wiceprzewodniczący)
KAKOMA (Zambia)
MNKANDHLA (Zimbabwe)

OBSERWATORZY:

KUBA

REGUEIFEROS LINARES

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą posłem do Parlamentu.

(¹) Obecni w dniu 28 maja 2012 r.

(²) Obecni w dniu 29 maja 2012 r.

(³) Obecni w dniu 30 maja 2012 r.

Ponadto obecni:

ANGOLA
CALUNGA
CUANGA
DA CARVALHO
ORNELAS

BOTSWANA
MANGOLE
MOTSHOME

KAMERUN
AWUDU MBAYA
DAOUDA
GBERI
OWONA KONO

KONGO (Republika Konga)
BOUYA
GANGA
IBARA
LOGUELE

ETIOPIA
BEYENE
DABA
GIBO

GAMBIA
KEBBEH
SILLAH

KENIA
AFFEY

MALAWI
BANDA
KATOPOLA
NDISALE
CHITEYEYE
MAKANDE

MOZAMBIK
MALENDZA
MANUEL

NIGERIA
BURAIMO
HAMZA
IBRAHIM
LAR
MADWATTE
NSIEGBE
OKORIE
UZODIMMA

RPA
DIKWENI

BARBADOS
BRATHWAITE

BURKINA FASO
OUEDRAOGO
OUOBA NABA

**REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRY-
KAŃSKA**
DOTE

**KONGO (Demokratyczna Repub-
lika Konga)**
APALA PEN'APALA LUTUNDULA
BASIALA MAK
IYOLO
KUTEKALA KAAWA
NKONGO

FIDŻI
KUBUABOLA

GHANA
ANTWI

LIBERIA
BARCLAY
DUNAH

MALI
HAIDOU

NAMIBIA
NAHOLO

SESZELE
JEANNEVOL

SUDAN
ABDEL MAGID AAMIRE
ABEL HALIM
AHMED
HASSAN
MULAH

BENIN
DAYORI
HOUNGNIGBO

BURUNDI
HAVYARIMANA
KARERWA
NIJEBARIKO

CZAD
ADJI
AFFONO
DINGAOMAIBE
MOGNANGAR
TEKILIO MAHAMAT

DŻIBUTI
SAID

GABON
MAGONGA
MANGOUALA
MILEBOU

HAITI
BENOIT
JOHN
LEBON

MADAGASKAR
RAJERISOLO

MAURETANIA
ABDELLA
BILAL
GUELADIO
OULD HAMOUD
OULD ZAMEL

NIGER
FOUKORI
MAINA
OUSMANE
TONDY

SIERRA LEONE
TORTO

SURINAM
GAJADIEN
TARNADI

TANZANIA
MWANJELWA
ZUNGU

TOGO
GBONE

UGANDA
AKOL
BIHANDE-BWAMBALE
OKUONZI

ZIMBABWE
HLONGWANE
MLOTSHWA

RADA AKP

BAPTISTE, minister spraw zagranicznych, handlu międzynarodowego i lotnictwa cywilnego, urzędujący przewodniczący Rady AKP

RADA UE

FRIIS BACH, duński minister ds. współpracy na rzecz rozwoju, urzędujący przewodniczący Rady UE

KOMITET AMBASADORÓW AKP

SKERRIT-ANDREW

KOMISJA EUROPEJSKA

HEDEGAARD, komisarz ds. działań w dziedzinie klimatu
PIEBALGS, komisarz ds. rozwoju
DE GUCHT, komisarz ds. handlu międzynarodowego

ESDZ

COSTA PEREIRA

EKES

KING

UA

IGUEH OFLEH

COMESA

NGWENYA
NKANAGU

SEKRETARIAT AKP

CHAMBAS, wicesekretarz generalny

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, wicesekretarz generalny

ZAŁĄCZNIK III

ZAŁĄCZNIK DO POSIEDZENIA W DNIU 28 MAJA 2012 R., PONIEDZIAŁEK

Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów

Fidżi

H.E. Peceli V. VOCEA

Ambasador Fidżi

Bruksela

Przewodniczący delegacji

Madagaskar

Mamy RAKOTOARIVELO

Przewodniczący Kongresu Tymczasowego

Przewodniczący delegacji

ANNEX IV

- rezolucja w sprawie politycznego wpływu konfliktu libijskiego na państwa sąsiednie AKP i UE (AKP-UE/101.157/fin)
- rezolucja w sprawie zmienności cenowej, funkcjonowania światowych rynków produktów rolnych i ich wpływu na bezpieczeństwo żywnościowe w państwach AKP (ACP-UE/101.149/fin.)
- rezolucja w sprawie skutków społecznych i środowiskowych górnictwa w państwach AKP (AKP-UE/101.156/fin.)
- rezolucja w sprawie sytuacji w Nigerii w zakresie bezpieczeństwa (AKP-UE/101.170/fin)
- deklaracja w sprawie reformy europejskiej polityki rybołówstwa i jej wpływu na państwa AKP (AKP-UE/101.154)

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie politycznego wpływu konfliktu libijskiego na państwa sąsiednie AKP i UE**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Horsens (Dania) w dniach 28–30 maja 2012 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając decyzję Zgromadzenia Unii Afrykańskiej z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie pokojowego rozwiązania konfliktu libijskiego, w której przypomniano, że to afrykańskie państwa sąsiadujące z Libią ponoszą największe konsekwencje konfliktu w Libii, zarówno w kontekście bezpieczeństwa, jak i skutków społeczno-gospodarczych, i podkreślono, że trwałe rozwiązanie kryzysu libijskiego wymaga znaczącego wkładu ze strony Afryki oraz ścisłej współpracy wszystkich zainteresowanych stron,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 18 maja 2011 r. w sprawie przewrotów demokratycznych w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie: konsekwencje dla krajów AKP, Europy i świata ⁽²⁾ oraz z dnia 23 listopada 2011 r. w sprawie wpływu Arabskiej Wiosny Ludów na sąsiednie kraje leżące w Afryce Subsaharyjskiej ⁽³⁾,
- uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. i towarzyszące im protokoły dodatkowe,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1970 (2011 r.),
- uwzględniając oświadczenie przyjęte podczas nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej w dniu 11 marca 2011 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Libii z dnia 21 marca, 23 maja i 18 lipca 2011 r. oraz z dnia 23 marca 2012 r.,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 21 grudnia 2011 r. w sprawie odmrożenia libijskich środków finansowych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając wspólny komunikat z dnia 8 marca 2011 r. do Rady Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów zatytułowany „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego” (COM(2011)200 wersja ostateczna),

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 30 maja 2012 r. w Horsens (Dania).

⁽²⁾ Dz.U. C 327 z 10.11.2011, s. 38.

⁽³⁾ (AKP-UE/101.111/11/fin.).

⁽⁴⁾ EUCO 7/1/11.

⁽⁵⁾ 18765/11.

- uwzględniając sprawozdanie z dnia 14 grudnia 2011 r. pt. „Utrzymanie jedności Libii: wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa po upadku rządu Kadafiego”,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Politycznych (AKP-UE/101.157/fin.),
 - A. mając na uwadze, że Arabska Wiosna Ludów, w tym rewolucja w Libii, stanowi szansę dla UE, aby przyczynić się do zwiększenia stabilności, rozwoju demokracji i dobrobytu w regionie mającym zasadnicze znaczenie dla stabilności państw sąsiednich UE i AKP; mając na uwadze, że wsparcie procesu budowania demokracji w tym regionie leży we wspólnym interesie UE i AKP;
 - B. mając na uwadze, że pomimo śmierci pułkownika Kadafiego i upadku jego reżimu na niektórych obszarach będących niegdyś obozami zwolenników Kadafiego sytuacja w dalszym ciągu jest niestabilna;
 - C. mając na uwadze, że istotne jest podjęcie kwestii skutków konfliktu libijskiego dla sytuacji humanitarnej oraz losu Libijczyków, którzy stają wobec trudnej sytuacji w Libii;
 - D. mając na uwadze, że wielu cudzoziemców niesłusznie oskarża się o bycie najemnikami na żołdzie Kadafiego;
 - E. mając na uwadze, że Organizacja Traktatu Północnoatlantyckiego i jej sojusznicy z międzynarodowej koalicji, działając zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ na rzecz ochrony libijskiej ludności cywilnej, w momencie swojej interwencji w Libii nie uwzględniły w pełni skutków wtórnych upadku reżimu Kadafiego dla sytuacji humanitarnej i bezpieczeństwa w państwach AKP, zwłaszcza w państwach regionu saharyjsko-sahelskiego;
 - F. mając na uwadze, że UE wielokrotnie deklarowała swoje zaangażowanie na rzecz wspierania praw człowieka, społeczeństwa obywatelskiego i bezpieczeństwa, reform politycznych i społecznych mających na celu wprowadzenie rzeczywistej demokracji, zwalczania autorytarnych reżimów oraz korupcji, a także zapewnienia lepszych warunków ekonomicznych i socjalnych w regionie;
 - G. mając na uwadze, że Amnesty International zgłaszała poważne przypadki łamania praw człowieka w okupowanych regionach opuszczonych przez ludność, gdyż wszystkie splądrowane szpitale nie były w stanie zapewnić nawet podstawowego dostępu do opieki;
 - H. mając na uwadze, że mimo pełnego poszanowania dla faktu, iż zmiana ustrojowa jest zasadniczo kwestią Libii, UE i jej państwa członkowskie powinny – we współpracy z ONZ – zwiększyć swoje wysiłki na rzecz zapewnienia niezbędnej opieki i wsparcia ludności libijskiej, zwłaszcza w zakresie ochrony praw człowieka, narodowego pojednania, sprawiedliwości społecznej, wsparcia na rzecz społeczeństwa obywatelskiego, edukacji oraz rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (ang. *Demilitarisation Disarmament Reintegration, DDR*);
 - I. mając na uwadze, że obie strony wyraziły chęć zaangażowania się na rzecz zacieśnienia stosunków i współpracy w wielu dziedzinach, obejmujących m.in. bezpieczeństwo, zarządzanie granicami, funkcjonowanie społeczeństwa obywatelskiego, opiekę zdrowotną czy edukację;
 - J. mając na uwadze, że jednym z skutków politycznych konfliktu libijskiego dla UE jest wzrost liczby legalnych i nielegalnych imigrantów, stanowiący niewspółmierne obciążenie leżących na południu państw członkowskich UE;
 - K. mając na uwadze, że przepływy migracyjne po konflikcie libijskim miały raczej charakter horyzontalny niż z południa na północ; mając na uwadze, że w porównaniu z wysiłkami krajów sąsiednich w Afryce państwa członkowskie UE przyjęły na siebie nieproporcjonalnie małą odpowiedzialność w zakresie pomagania, przyjmowania i udzielania schronienia uchodźcom z Libii w czasie wydarzeń z 2011 r.; mając na uwadze, że należy uznać i pochwalić wysiłki niektórych państw członkowskich UE, które w tym kontekście dobrowolnie przyjęły na siebie większą odpowiedzialność;
 - L. mając na uwadze skutki gospodarcze, społeczne i polityczne, które szybki powrót imigrantów AKP z Libii pociąga za sobą zarówno dla wielu rodzin, które są w ten sposób pozbawiane głównego źródła dochodów, jak i dla rządów krajów pochodzenia, które muszą ponosić ogromne koszty przyjęcia repatriantów i ich reintegracji w społeczeństwie;

- M. mając na uwadze, że brakuje należytej współpracy pomiędzy Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców a UE w sprawie koordynacji działań międzynarodowych na rzecz pomocy dla ok. 5 000 uchodźców z Libii niebędących obywatelami libijskimi, którzy obecnie wciąż przebywają w obozach przejściowych w Tunezji i Egipcie;
- N. mając na uwadze, że konflikt libijski wywołał w regionie sahelu-saharyjskim szybkie rozprzestrzenienie się ogromnych ilości broni, która – w rękach rozmaitych ugrupowań terrorystycznych, grup przestępczych i handlarzy narkotyków na wielką skalę działających w tym regionie – stanowi poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa i stabilności całego tego obszaru;
- O. mając na uwadze, że byli wojownicy wracający z Libii ze znacznymi ilościami broni i amunicji mogą zostać wcieleni do ruchów rebelianckich, grup mających powiązania z Al-Kaidą Islamskiego Maghrebu (AQMI) oraz grup przestępczych;
- P. mając na uwadze, że te przemiany w połączeniu z nasileniem się ruchu niepodległościowego Tuaregów w krajach takich jak Mali i Niger mogą z dużym prawdopodobieństwem zagrozić stabilności i integralności terytorialnej krajów regionu sahelu-saharyjskiego, zwłaszcza Mauretanii i Burkina Faso;
- Q. mając na uwadze, iż istnieje poważnie zaniepokojone w związku z okupacją północnej części Mali, ponieważ naciskane przez islamistów z Ansar Dine, członków Al-Kaidy w Islamskim Maghrebie oraz innych bojowników, grupy Tuaregów, które powróciły z Libii i ogłosiły się Narodowym Ruchem Wyzwolenia Azawadu (MNLA), przeprowadziły krwawe ataki na kilka miast, w wyniku których zginęło wielu cywilów i wojskowych, a tysiące osób uciekło do sąsiednich krajów;
- R. mając na uwadze, że w wyniku przeprowadzonego w nocy z 21 na 22 marca 2012 r. zamachu stanu odsunięto od władzy malijskiego prezydenta Amadou'a Toumaniego Touré, co przekreśliło długi proces demokratyczny, zapoczątkowany ponad dwadzieścia lat temu;
- S. mając na uwadze, że sprawcy zamachu twierdzą, iż był on wynikiem braku kompetencji poprzedniego rządu w rozwiązywaniu problemu rebelii Tuaregów;
- T. mając na uwadze, że oddziały MNLA, Ansar Dine, Al-Kaidy w Islamskim Maghrebie i inne grupy – działając w celu destabilizacji władz państwa malijskiego i naruszenia struktury dowodzenia armii malijskiej – zajęły trzy okręgi administracyjne w północnej części Mali oraz że MNLA jednostronnie ogłosił niepodległość tego terytorium, który nazywa Azawadem i który stanowi dwie trzecie terytorium malijskiego;
- U. mając na uwadze, że pogorszenie się stanu bezpieczeństwa spowodowało zapaść sektora turystycznego, a także spowolnienie, a nawet zatrzymanie, realizacji trwających przedsięwzięć rozwojowych w wielu krajach na tym terenie, co z kolei przełożyło się na wzrost bezrobocia wśród młodzieży, która postawiona w tej trudnej sytuacji może dać się zwerbować grupom terrorystycznym lub przestępczym;
- V. mając na uwadze, że ze względu na ogrom tego słabo zaludnionego obszaru oraz na długość jego niedostatecznie określonych granic istnieje potrzeba skutecznej koordynacji regionalnej w zakresie informacji i działania;
- W. mając na uwadze pogłębienie się kryzysu humanitarnego i żywnościowego wywołanego brutalnymi atakami rebeliantów tuareckich powiązanych z grupami radykalnych islamistów z Al-Kaidy w Islamskim Maghrebie, którzy doprowadzili do przemieszczenia się 81 000 osób do centrum kraju oraz w kierunku państw sąsiednich (Mauretanii, Nigru i Burkina Faso), gdzie ciężka susza spowodowała w ostatnich latach niedobory żywności i wody;
- X. mając na uwadze, że w tej bezprecedensowej sytuacji dochodzi do rozprzestrzeniania się głodu poza okupowany obszar;
- Y. mając na uwadze, że walka z terroryzmem w Sahelu obejmuje także czynną politykę na rzecz rozwoju, sprawiedliwości społecznej, umocnienia państwa prawa i integracji; mając na uwadze, że przed grupami miejscowej ludności należy roztaczać perspektywy ekonomiczne, które stanowią alternatywę dla gospodarki przestępczej;
- Z. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ odgrywa istotną rolę w rozwiązywaniu konfliktów, jakie wybuchają na całym świecie;

- AA. mając na uwadze, że w ramach zmian politycznych w Libii należy wspierać Libijczyków w ich wysiłkach na rzecz bezwzględnego wprowadzenia demokracji pluralistycznej oraz konstytucji opracowanej po przeprowadzeniu kompleksowych konsultacjach społecznych;
1. przypomina o wspólnej odpowiedzialności państw członkowskich – szczególnie w przypadku, gdy przyjmujące państwo członkowskie znajduje się pod znaczną presją – w zakresie przyjmowania na swoim terytorium osób objętych międzynarodową ochroną i osób ubiegających się o azyl, które znalazły się w UE w wyniku konfliktu libijskiego;
 2. w tym kontekście wzywa do formalizacji systemu „obowiązkowej i nieodwołalnej solidarności” z państwami członkowskimi podlegającymi szczególnej i dysproporcjonalnej presji w formie przesiedleń wewnątrzunijnych, a także do ściślejszej współpracy z Libią;
 3. wzywa UE i jej państwa członkowskie do udostępnienia odpowiednich funduszy na finansowanie przesiedleń wewnątrzunijnych;
 4. wyraża uznanie dla działań Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców na rzecz osób, które w wyniku konfliktu libijskiego stały się uchodźcami lub przesiedleńcami, i zachęca go do zwiększenia wysiłków na rzecz zapewnienia bezpiecznego i godnego powrotu imigrantów oraz ułatwienia natychmiastowej integracji osób powracających;
 5. wzywa wspólnotę międzynarodową, a w szczególności UE, do pilnego zorganizowania pomocy humanitarnej w celu ratowania ludności w północnej części Mali;
 6. uważa, że istnieje pilna potrzeba wspierania inicjatyw ukierunkowanych na wzmocnienie dialogu i zwiększanie elastyczności wspólnot lokalnych, tak aby ograniczać i przeciwdziałać atrakcyjności terroryzmu oraz rekrutacji młodych ludzi przez grupy terrorystyczne i inne grupy przestępcze, w tym również poprzez pomoc w zakresie zatrudniania młodzieży i szkoleń edukacyjnych;
 7. wzywa UE i całą społeczność międzynarodową do świadczenia niezbędnego wsparcia odnośnym państwom AKP, aby pomóc im w stworzeniu niezbędnych struktur mających służyć przyjęciu i reintegracji osób powracających z emigracji zarobkowej w Libii;
 8. wyraża zaniepokojenie przypadkami poważnych naruszeń praw człowieka, rabunków i innych aktów przemocy, jakich okupanci dopuszczali się w stosunku do bezbronnej ludności cywilnej, której większość została zmuszona do ucieczki do państw sąsiednich;
 9. wzywa nowe władze libijskie do podjęcia wszelkich niezbędnych działań na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa afrykańskich pracowników migrujących w Libii;
 10. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady z dnia 21 grudnia 2011 r. w sprawie odmrożenia wszystkich znajdujących się pod unijną jurysdykcją funduszy i aktywów Centralnego Banku Libii oraz Libijskiego Banku Zagranicznego w celu wsparcia procesu odbudowy Libii, odbudowy libijskiej gospodarki i niesienia pomocy nowym władzom libijskim;
 11. wzywa Komisję i Radę do szybszej reakcji UE w zakresie zintegrowanego zarządzania granicami oraz wspierania społeczeństwa obywatelskiego i mediów zgodnie z uzgodnieniami poczynionymi podczas międzynarodowej konferencji w Paryżu w dniu 2 września 2011 r.;
 12. z zadowoleniem odnotowuje reakcję UE na Arabską Wiosnę Ludów oraz konflikt w Libii, zwłaszcza ustanowienie Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego jako głównego instrumentu na rzecz wspierania państw sąsiadujących z Europą od południa, w których dokonuje się zmiana ustrojowa;
 13. potępia rozprzestrzenianie się broni podczas konfliktu oraz plądrowanie istniejących magazynów broni i wzywa do pilnego opracowania strategii, tak aby rozbrojenie, demobilizacja i reintegracja bojowników rebelianckich i cywilów dokonywały się z zachowaniem najwyższej politycznej ostrożności; rozbrojenie, podkreśla przy tym, że rozbrojenie, demobilizacja i reintegracja muszą stanowić priorytet w kontekście stabilizacji sytuacji w Libii oraz w regionie sąsiednim;

14. zachęca państwa regionu sahelu-saharyjskiego, nowe władze libijskie oraz przedmiotowo właściwe agencje wielostronne do podjęcia wszelkich niezbędnych działań na rzecz ukroczenia rozprzestrzeniania się broni w tym regionie oraz do ustanowienia odpowiednich mechanizmów kontroli i ochrony granic krajowych w całym regionie, uwzględniając transfer broni strzeleckiej i lekkiej, a także do wdrożenia programów gromadzenia i niszczenia nielegalnej broni strzeleckiej i lekkiej oraz wprowadzenia środków na rzecz wymiany informacji i przeprowadzania wspólnych operacji bezpieczeństwa w regionie;
15. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w 2010 r. przez Algierię, Mali, Mauretanię i Niger wspólnego komitetu sztabu operacyjnego (CEMOC) w celu koordynacji walki z terroryzmem, zorganizowaną przestępczością oraz z handlem narkotykami w regionie sahelu-saharyjskim;
16. zwraca się do Rady Bezpieczeństwa ONZ o przyjęcie w trybie pilnym rezolucji w ramach uspokajania nastrojów w regionie sahelu-saharyjskim;
17. wskazuje na skrajne ubóstwo i przemoc, których doświadcza ludność w północnej części Mali, co powoduje zaostrzenie się kryzysu humanitarnego i żywnościowego;
18. stanowczo potępia działania uzbrojonych bojówek w tym regionie, zwłaszcza zajęcie północnej części Mali przez oddziały MNLA, Ansar Dine, Al-Kaidy w Islamskim Maghrebie i inne grupy, oraz żąda natychmiastowego i bezwarunkowego wycofania się tych oddziałów;
19. zdecydowanie potępia zamach stanu przeprowadzony przez oddziały malijskiego wojska, wzywa do natychmiastowego powrotu do demokracji oraz żąda pełnego wdrożenia strategii wyjścia przewidzianej przez Wspólnotę Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) i Unię Afrykańską;
20. potępia w szczególności akty przemocy popełniane głównie przez okupantów wobec ludności cywilnej, których ofiarami w znacznej mierze padły kobiety, a przede wszystkim potępia stosowanie porwań i gwałtów jako narzędzi walki; domaga się przeprowadzenia śledztwa w celu wyjaśnienia aktów przemocy popełnionych w ostatnich miesiącach w Mali;
21. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na sytuację kobiet i dziewcząt w regionie Sahelu oraz do podjęcia wszystkich niezbędnych działań w celu zapewnienia im ochrony przed wszelkimi rodzajami przemocy i łamaniem praw człowieka;
22. ponawia swoje zobowiązanie do umacniania demokracji i integralności terytorialnej państw odczuwających skutki konfliktu libijskiego;
23. podkreśla konieczność stosowania przez nowe władze libijskie standardów prawa międzynarodowego; w związku z tym wzywa UE do przekazania w tym celu środków i do wsparcia Libii, co pozwoliłoby na zwiększenie pewności prawa i udzielenie pomocy humanitarnej ofiarom konfliktu;
24. zdecydowanie odrzuca ogłoszoną przez MNLA deklarację niepodległości północnej części Mali, uznając ją za nieważną i bezskuteczną, i potwierdza, że respektuje jedność i integralność terytorialną Mali;
25. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy ECOWAS ukierunkowane na wprowadzenie pokoju w północnej części Mali oraz usunięcie wszystkich przeszkód dla uzyskania pełnej i całkowitej władzy państwa malijskiego nad tą częścią jego terytorium; wzywa wspólnotę międzynarodową, by również wsparła te inicjatywy i podjęła odpowiednie działania w celu złagodzenia skutków ubocznych konfliktu libijskiego dla państw sąsiednich, mając szczególnie na uwadze odpowiedzialność NATO i sojuszników, którzy weszli w skład międzynarodowej koalicji walczącej w Libii;
26. jest zaniepokojone umową zawartą między MNLA a islamskim ruchem Ansar Dine w celu utworzenia państwa islamskiego w północnej części Mali oraz wzywa Unię Afrykańską i Unię Europejską do opracowania krótko-, średnio- i długoterminowej strategii na rzecz zakończenia okupacji północnej części Mali prowadzonej przez te nielegalne siły zbrojne;

27. wzywa całą społeczność międzynarodową, a w szczególności UE, do zacieśnienia współpracy z krajami regionu sahelu-saharyjskiego i Wspólnotą Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) w walce z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną na tym obszarze, szczególnie poprzez wzmocnienie środków, którymi dysponuje wspólny komitet sztabu operacyjnego (CEMOC), wykonując swoją misję ochrony regionu sahelu-saharyjskiego;
28. zwraca się do Unii Europejskiej i jej państw członkowskich o pomoc w zwiększaniu zdolności państw regionu oraz o mobilizację wszystkich dostępnych środków celem ochrony ludności, promowania bezpieczeństwa i rozwoju regionu we współpracy z państwami regionu i organizacjami między państwowymi, ECOWAS i WAEMU;
29. wyraża nadzieję, że misja wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) pomoże krajom tego obszaru kontrolować swoje granice w bardziej skuteczny sposób, a szczególnie zwalczać handel bronią, narkotykami i ludźmi;
30. wzywa kraje w tym regionie do wprowadzenia środków zachęcających do wymiany informacji na temat bezpieczeństwa, a szczególnie danych dotyczących przejęć broni, w ramach istniejących systemów wymiany informacji, takich jak Afrykańskie Centrum Studiów i Badań nad Terroryzmem UA, Interpol i ONZ;
31. podkreśla, że ustanowienie nowej konstytucji lub ram prawnych dla Libii musi odbyć się z poszanowaniem podstawowych praw człowieka;
32. wzywa nowy rząd libijski do rozszerzenia współpracy z ECOWAS, tak aby podjąć wszelkie niezbędne środki w celu stawienia czoła atakom terrorystycznych grup przestępczych powiązanych z Al-Kaidą w Islamskim Maghrebie, które wspierają rebelię tuarecką w północnej części Mali;
33. wzywa UE do wspierania tymczasowych władz libijskich w ich wysiłkach na rzecz całościowego przejścia od konfliktu do budowania pokoju w Libii oraz apeluje do Narodowej Rady Tymczasowej o kontynuowanie zakrojonego na szeroką skalę procesu pojednania obejmującego wszystkich Libijczyków i umożliwiającego nastąpienie demokratycznych, pokojowych i przejrzystych zmian w tym kraju;
34. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, instytucjom Unii Afrykańskiej oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie zmienności cenowej, funkcjonowania światowych rynków produktów rolnych i ich wpływu na bezpieczeństwo żywnościowe w państwach AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Horsens (Dania) w dniach 28–30 maja 2012 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. oraz zmienioną w 2005 r. i 2010 r.,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r. zawierającą milenijne cele rozwoju (MCR), które ustanowiła wspólnie społeczność międzynarodowa w celu wyeliminowania ubóstwa i głodu, a zwłaszcza MCR1 służący wykorzenieniu skrajnego ubóstwa i głodu,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 30 maja 2012 r. w Horsens (Dania).

- uwzględniając Konwencję o pomocy żywnościowej podpisaną w Londynie w dniu 13 kwietnia 1999 r., której celami są: przyczynianie się do światowego bezpieczeństwa żywnościowego oraz zwiększanie zdolności społeczności międzynarodowej do reagowania na kryzysy żywnościowe i inne sytuacje związane z potrzebami żywnościowymi krajów rozwijających się,
- uwzględniając opracowane przez FAO „Dobrowolne wytyczne dla wsparcia stopniowej realizacji prawa do odpowiedniego pożywienia w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego”,
- uwzględniając deklarację z Maputo w sprawie rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego podpisaną w 2003 r., w której rządy państw afrykańskich zobowiązały się do przeznaczania co najmniej 10 % rocznego budżetu krajowego na rolnictwo,
- uwzględniając „Wytyczne UE w zakresie polityki gruntowej” z listopada 2004 r.,
- uwzględniając 7. posiedzenie specjalne Rady Praw Człowieka ONZ, które odbyło się w dniu 22 maja 2008 r. w Genewie, poświęcone niekorzystnemu oddziaływaniu pogłębiającego się światowego kryzysu żywnościowego spowodowanego m.in. gwałtownie rosnącymi cenami żywności na realizację prawa do pożywienia,
- uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie światowego bezpieczeństwa żywnościowego przyjęte w L'Aquila w dniu 10 lipca 2009 r.,
- uwzględniając inicjatywę ONZ na rzecz ochrony socjalnej,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 13 stycznia 2009 r. w sprawie wspólnej polityki rolnej i światowego bezpieczeństwa żywnościowego,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie szczytu FAO i bezpieczeństwa żywnościowego,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie unijnych zasad ramowych dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym (COM(2010)0127) przyjęty w dniu 31 marca 2010 r. oraz konkluzje Rady przyjęte w dniu 10 maja 2010 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie bezpieczeństwa żywnościowego przyjętą w Kinszasie w dniu 4 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając osiem zaleceń dla grupy G20 opublikowanych w dniu 29 stycznia 2011 r. przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do pożywienia,
- uwzględniając wspólne sprawozdanie skoordynowane przez FAO i OECD dla grupy G20 w sprawie zmienności cenowej na rynkach żywnościowych i rolnych: rozwiązań politycznych z dnia 2 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając sprawozdanie zespołu ekspertów wysokiego szczebla ds. bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia w sprawie zmienności cenowej i bezpieczeństwa żywnościowego z lipca 2011 r.,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2011 r. w sprawie wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/101.149/fin),

- A. mając na uwadze, że według danych FAO liczba osób głodujących wynosiła w 2010 r. 925 milionów;
- B. mając na uwadze, że jedynie 62 kraje spośród 118 krajów rozwijających się są na dobrej drodze do osiągnięcia MCR1, a 29 krajów na świecie zmaga się obecnie z trudnościami w dostawie żywności i potrzebuje zewnętrznej pomocy żywnościowej;
- C. mając na uwadze, że światowe zapotrzebowanie na produkty rolne ma wzrosnąć o 70–100 % do 2050 r., a liczba ludności na świecie ma do tego czasu sięgnąć 9 miliardów;
- D. mając na uwadze, że problem braku bezpieczeństwa żywnościowego – przyczyna powodowanych głodem zamieszek mogących wywołać problemy w zakresie zbiorowego bezpieczeństwa w skali światowej – zaostrzają jeszcze bardziej takie czynniki, jak: kwestie własności gruntów, brak odpowiedniej polityki rolnej, degradacja gleby, zmiana klimatu, brak ochrony prawa własności gruntów, zapotrzebowanie na biopaliwa i polityka energetyczna, spekulacja towarami oraz sztuczny wzrost cen żywności przede wszystkim na skutek spekulacji;
- E. mając na uwadze, że od sierpnia 2010 r. z każdym miesiącem wzrastają ceny żywności, które obecnie osiągają poziomy wyższe niż w okresie szczytowych cen żywności w 2008 r.;
- F. mając na uwadze sprawozdanie „Food Price Watch” Banku Światowego z sierpnia 2011 r., gdzie stwierdza się, że wysokie i zmienne światowe ceny żywności zagrażają najuboższym mieszkańcom krajów rozwijających się i przyczyniają się do kryzysu w Rogu Afryki;
- G. mając na uwadze, że zmienne ceny towarów wpływają nie tylko na konsumentów, ale również na wytwórców, ogromnie utrudniając rolnikom w państwach AKP planowanie produkcji i sprzedaży produktów rolnych; mając na uwadze, że udział dochodów rolników w łańcuchu dostaw żywności znacznie spadł, podczas gdy zyski przetwórców i sprzedawców detalicznych stale rosną;
- H. mając na uwadze, że żyzność gleb spada do niepokojąco niskiego poziomu na wielu obszarach, co prowadzi do zmniejszenia plonów i nadmiernej eksploatacji wyniszczonej gleby; mając również na uwadze, że istnieją naukowe dowody na to, że można przywrócić żyzność gleb, zwiększyć plony, zabezpieczyć gospodarstwa rolne przed ekstremalnymi warunkami pogodowymi, zwiększyć różnorodność biologiczną oraz podwyższyć dochody drobnych gospodarstw rolnych poprzez zastosowanie agroekologicznych systemów łączących uprawy z sadzeniem drzew i hodowlą bydła;
- I. mając na uwadze drastyczny spadek poziomu pomocy rozwojowej przeznaczanej na rolnictwo od lat 80. XX w. do zaledwie 3,8 % oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA); mając na uwadze, że udział wydatków publicznych na rolnictwo również obniżył się średnio do 7 % w krajach rozwijających się;
- J. mając na uwadze, że większość afrykańskich rządów wyraża obawy, że korzyści z liberalizacji światowego handlu są w Afryce subsaharyjskiej zazwyczaj bardzo małe ze względu na przedwczesne narażenie przyszłych przedsiębiorstw z sektora rolnictwa na autentyczną konkurencję ze strony wytwórców w krajach rozwiniętych i rozwijających się oraz że otwieranie rynku powinno przebiegać stopniowo, a nie gwałtownie;
- K. mając na uwadze, że częstsze przejmowanie gruntów, głównie przez inwestorów zagranicznych, jeszcze bardziej osłabiło niestabilne systemy rolnicze i żywnościowe państw AKP;
- L. mając na uwadze, że produkcję rolną coraz częściej wykorzystywano na potrzeby biopaliw, łącząc tym samym zmienność rynków ropy ze zmiennością rynków towarowych oraz przyczyniając się do wzrostu cen żywności i braku bezpieczeństwa żywnościowego;

- M. mając na uwadze, że spekulacja finansowa oraz większa liberalizacja rynków finansowych i handlu produktami rolnymi istotnie przyczyniają się do zmienności cenowej, mając na uwadze, że instrumenty pochodne oparte na rynkach towarów żywnościowych i rolnych stały się niezmiernie popularne i łatwo dostępne dla inwestorów na świecie oraz przestały być niszowymi instrumentami dla inwestorów branżowych,
1. przypomina, że dostęp do odpowiedniego pożywienia jest powszechnym prawem człowieka; apeluje do wszystkich krajów o wdrożenie dobrowolnych wytycznych FAO w zakresie prawa do pożywienia;
 2. podkreśla, że stabilność polityczna stanowi także warunek konieczny rozwoju, a w związku z tym również poprawy bezpieczeństwa żywnościowego, oraz wzywa wszystkie zainteresowane strony do wykazania woli politycznej niezbędnej do zagwarantowania stabilności;

Rolnictwo i grabież gruntów

3. wzywa do przeznaczenia większej części ODA UE na rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich w państwach AKP w celu wzmocnienia bezpieczeństwa żywnościowego; apeluje do społeczności międzynarodowej o wypełnienie zobowiązań podjętych na szczycie w L'Aquila, a mianowicie przeznaczenie 22 miliardów dolarów na wsparcie dla rolników w krajach rozwijających się i walkę z głodem, z czego przekazano dotąd tylko jedną piątą;
4. uważa, że istotny wkład rządów państw AKP jest również niezbędny do wyrównania dużych braków inwestycyjnych w rozwoju obszarów wiejskich w tych krajach, tak aby mógł się rozwinąć zintegrowany system rolnictwa, który zapewni samowystarczalność;
5. jest zdania, że drobne gospodarstwa rolne mogą rozwiązać problem braku bezpieczeństwa żywnościowego, oraz wzywa UE do zaprzestania subsydiowania wywozu, destabilizującego rolnictwo chłopskie w krajach rozwijających się, i do zwiększenia wsparcia i pomocy dla drobnych gospodarstw rolnych prowadzących zrównoważoną działalność, ludności wiejskiej i średniej wielkości wytwórców rolnych prowadzących zrównoważoną działalność, którzy stanowią główną podporę bezpieczeństwa żywnościowego;
6. zwraca uwagę na zasadniczą rolę kobiet i młodzieży w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego oraz produkcji rolnej; wzywa Komisję Europejską i rządy państw AKP do inwestowania w programy bezpośrednio wspierające kobiety i osoby młode prowadzące drobne gospodarstwa rolne (np. programy kształcenia i szkolenia z zakresu zrównoważonego rolnictwa nieszkodliwego dla środowiska; łatwiejszy dostęp do pożyczek i nieoprocentowanych mikrokredytów);
7. zaznacza, że konieczne jest zaangażowanie drobnych wytwórców rolnych i lokalnych organizacji rolniczych we wdrażanie polityki rolnej w państwach AKP oraz że UE powinna dążyć do wzmocnienia drobnych wytwórców rolnych i lokalnych struktur stowarzyszeniowych oraz współpracy z nimi w sposób zapewniający ochronę interesów społeczności lokalnych;
8. podkreśla konieczność zwiększenia inwestycji publicznych w badania nad zrównoważonymi agroekologicznymi systemami produkcji obejmującymi uprawy, drzewa i zwierzęta gospodarskie oraz wzywa państwa UE i AKP do rozwoju i zwiększenia wspólnego potencjału badawczego i szkoleniowego w zakresie zrównoważonych metod uprawy i nowych technologii, zwłaszcza w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego i joint venture;
9. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z zakrojonym obecnie na dużą skalę przejmowaniem gruntów przez inwestorów zagranicznych w krajach rozwijających się, co szkodzi również lokalnym drobnym gospodarstwom rolnym i średniej wielkości wytwórcom rolnym; wzywa UE do zachęcenia rządów państw AKP do zobowiązania się do reformy rolnej w celu zabezpieczenia tytułów własności gruntów miejscowych rolników oraz drobnych i średnich wytwórców rolnych, zwłaszcza kobiet, jak również uniknięcia grabieży gruntów praktykowanej przez korporacje;
10. wzywa państwa AKP do przeglądu polityki gruntowej w celu zidentyfikowania i sklasyfikowania określonych obszarów jako obszarów rolniczych, z uwzględnieniem kwestii związanych z zagospodarowaniem gruntów i zarządzaniem nimi;

11. wzywa Komisję Europejską do ułatwienia niezależnej oceny skutków polityki otwarcia handlu dla wzrostu powierzchni gruntów wykorzystywanych rolniczo, które zamiast służyć zaspokojeniu krajowego zapotrzebowania na żywność w krajach rozwijających się zaczynają służyć agrobiznesowi ukierunkowanemu na eksport; wzywa ponadto Komisję Europejską do przedstawienia konkretnych propozycji zmierzających do powstrzymania tego zjawiska i wynikających z niego problemów, takich jak masowa grabież gruntów i przyspieszone pogarszanie się bezpieczeństwa żywnościowego;
12. wzywa Komisję Europejską do uaktualnienia wytycznych polityki gruntowej w odniesieniu do grabieży gruntów oraz zaproponowania środków usprawniających zgłaszanie i monitorowanie przypadków przejmowania gruntów na dużą skalę z udziałem europejskich inwestorów;

Spekulacja finansowa na rynkach towarowych

13. uważa, że należy istotnie zwiększyć przejrzystość na światowych rynkach rolnych; w tym celu zaleca ustanowienie systemu informacji o rynkach rolnych (AMIS), do czego wezwali ministrowie rolnictwa państw grupy G20, aby zaradzić zmienności cen żywności dzięki szybszej, dokładnej i przejrzystej informacji o światowych rynkach żywnościowych;
14. wzywa ONZ i grupę G20 do zintensyfikowania działań w celu uzgodnienia ogólnoświatowych uregulowań kładących kres spekulowaniu towarami rolnymi oraz koordynacji budowy mechanizmów zapobiegania nadmiernym wahaniom światowych cen żywności;
15. wzywa do wyraźnego wskazania podmiotów uczestniczących w handlu na rynkach towarów żywnościowych i rolnych oraz przeprowadzenia wnikliwej analizy mechanizmów przenoszenia spekulacji produktami żywnościowymi na rynkach lokalnych i rynku światowym; pilnie wzywa wszystkie zaangażowane podmioty do wspólnego ustanowienia międzynarodowego mechanizmu mającego na celu monitorowanie działalności polegającej na handlu towarami i rolnymi instrumentami pochodnymi;
16. podkreśla, że dostęp do rynków jest największą przeszkodą, jaką muszą pokonać drobni i średni wytwórcy rolni w państwach AKP, oraz że istnieje pilna potrzeba wyeliminowania niekorzystnych systemów handlowych oraz barier w handlu, zwłaszcza tych, które ograniczają wywóz z państw AKP na rynki krajów rozwiniętych;
17. jest zdania, że obecna polityka handlowa, zwłaszcza dotacje rolne w zamożnych krajach i ograniczenia wywozowe podczas kryzysów, wymaga przeglądu, aby ograniczyć efekty zmienności cen żywności; zwraca uwagę na zobowiązanie UE do stopniowego wycofywania dopłat eksportowych równoległe do podobnych działań podejmowanych przez jej partnerów WTO; wzywa UE do dalszego usprawnienia koordynacji polityki rozwoju i polityki handlowej;
18. podkreśla, że usprawniony handel regionalny może zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe i stworzyć wytwórcom bardziej stabilne warunki rynkowe;
19. wzywa do zniesienia zniekształcających rynek zachęt podatkowych i dotacji na rzecz biopaliw, co umożliwiłoby wytwarzanie biopaliw wyłącznie tam, gdzie byłoby to ekonomicznie wykonalne, dzięki czemu ograniczono by wpływ produkcji biopaliw na bezpieczeństwo żywnościowe;
20. za niezbędne uznaje zachowanie odpowiedniej równowagi między celami bezpieczeństwa żywnościowego a celami dotyczącymi energii; wzywa UE do przeprowadzenia oceny skutków celów strategicznych w zakresie biopaliw dla bezpieczeństwa żywnościowego oraz do dokonania przeglądu przedmiotowych celów na podstawie wyników tej oceny;
21. zachęca rządy państw AKP do rozważenia lub wzmocnienia środków łagodzących skutki zmienności cenowej, np. przez zapewnienie osobom ubogim dotowanej żywności lub środków finansowych w ramach elastycznych siatek bezpieczeństwa;

22. wzywa do zwiększenia i lepszego przechowywania strategicznych rezerw zbożowych i żywnościowych oraz lepszego gospodarowania takimi rezerwami na szczeblu krajowym i regionalnym, jak również wzmocnienia koordynacji i monitorowania cen i rezerw (zapasów) na szczeblu międzynarodowym, co pozwoli przeciwdziałać zmienności cen żywności oraz lepiej i szybciej reagować na kryzysy żywnościowe;
23. wzywa UE i państwa AKP do wspierania ochrony, doskonalenia i propagowania lokalnych odmian nasion, które są często lepiej dostosowane do potrzeb ludności lokalnej i warunków klimatycznych krajów rozwijających się, do zapewnienia rolnikom prawa do rozmnażania posiadanych przez nich nasion oraz do zapobieżenia sytuacji, w której prawa własności intelektualnej umożliwiłyby zagrabienie tych nasion przez jakiegokolwiek podmioty;
24. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady UE, FAO i grupie G20.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie skutków społecznych i środowiskowych górnictwa w państwach AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Horsens (Dania) w dniach 28–30 maja 2012 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE („umowa z Kotonu”), a zwłaszcza art. 8 ust. 4 o niedyskryminacji,
- uwzględniając inicjatywę *Global Compact* ONZ i wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych określające zasady odpowiedzialnego postępowania przedsiębiorstw,
- uwzględniając światową inicjatywę Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) z 2005 r. na rzecz eliminacji pracy dzieci w kopalniach i kamieniołomach,
- uwzględniając koncepcję górnictwa w Afryce przyjętą przez głowy państw Unii Afrykańskiej w lutym 2009 r.,
- uwzględniając deklarację brukselską w sprawie zrównoważonego rozwoju i zarządzania w sektorze zasobów mineralnych państw AKP (AKP/89/008/10) przyjętą na 1. posiedzeniu ministrów państw AKP odpowiedzialnych za sektor zasobów mineralnych, które odbyło się w dniach 13–15 grudnia 2010 r. w Brukseli, w Belgii,
- uwzględniając zakres kompetencji i działalność międzynarodowego zespołu ds. zrównoważonej gospodarki zasobami naturalnymi w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP),
- uwzględniając ekspertyzę Międzynarodowej Organizacji Pracy pt. „Child labour in gold mining: The problem” [Praca dzieci w kopalniach złota: problem] (czerwiec 2006 r.),
- uwzględniając rezolucję PE z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie przyszłości strategicznego partnerstwa Afryki i Unii Europejskiej po trzecim szczycie UE-Afryka (P7_TA(2010)0482),
- uwzględniając rezolucję PE w sprawie skutecznej strategii europejskiej w zakresie surowców (P7_TA(2011)0364),

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 30 maja 2012 r. w Horsens (Dania).

- uwzględniając rezolucję PE z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych (P7_TA(2010)0446),
 - uwzględniając ekspertyzę African Trade Policy Centre w sprawie eksploatacji minerałów, zrównoważenia środowiskowego i zrównoważonego rozwoju w regionach EAC, SADC i ECOWAS (2009 r.),
 - uwzględniając sprawozdanie grupy ekspertów Organizacji Narodów Zjednoczonych pt. „Natural Resources and Conflict in Africa: Transforming a Peace Liability into a Peace Asset” [Zasoby naturalne a konflikt w Afryce: przemiana pokoju z pasywów w aktywów] (2006 r.),
 - uwzględniając rezolucje ONZ w sprawie spornych diamentów, a w szczególności rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 1459 (2003 r.) w sprawie systemu certyfikacji procesu Kimberley,
 - uwzględniając Deklarację MOP w dotyczącą podstawowych zasad i praw w pracy, przyjętą w 1998 r.,
 - uwzględniając dyrektywę 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego,
 - uwzględniając zasadę spójności polityki na rzecz rozwoju, sformułowaną w Traktacie z Lizbony (art. 208 TFUE) oraz zobowiązanie prawne w zakresie spójności polityki na rzecz rozwoju do konsultowania się z państwami AKP (art. 12 umowy o partnerstwie z Kotonu),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Społecznych i Środowiska (AKP-UE/101.156/fin.),
- A. mając na uwadze, że według UNCTAD nieodnawialne zasoby mineralne dzielą się na trzy kategorie: minerały energetyczne, np. ropa, gaz, uran, węgiel; minerały metaliczne, np. miedź, kobalt, boksyt; minerały niemetaliczne, np. kamienie szlachetne (diament);
- B. mając na uwadze, że większość państw AKP, zwłaszcza w Afryce, obfituje w zasoby mineralne, np. metale, ropę, diamenty, złoto, żelazo, kobalt, uran, miedź, boksyt, srebro, a pomimo takiego bogactwa większość ludności żyje w ubóstwie;
- C. mając na uwadze, że większość minerałów eksportuje się masowo w postaci rudy, koncentratów lub metali bez generowania wysokiej wartości dodanej w państwach produkujących AKP;
- D. mając na uwadze, że nieprzejrzystość i poufność umów lub porozumień górniczych przyczyniły się do manipulowania słabymi państwami i lekceważenia kontroli parlamentarnej;
- E. mając na uwadze, że w związku z brakiem rządów świadomych problemów i własnej odpowiedzialności w odniesieniu do regulowania i kontrolowania sektora górniczego działalność przedsiębiorstw górniczych w państwach AKP doprowadziła w niektórych miejscach do znacznego pogorszenia warunków środowiskowych, społecznych i zdrowotnych;
- F. mając na uwadze, że działalność górnicza prowadzona przez rządy, przedsiębiorstwa krajowe i transnarodowe powoduje grabieżę gruntów, wysiedlanie rdzennej ludności i ograniczenie możliwości zapewnienia przez ludność miejscową bezpieczeństwa żywnościowego za pomocą działalności rolniczej;
- G. mając na uwadze, że górnictwo powoduje poważne fizyczne i psychologiczne problemy zdrowotne, co prowadzi do krytycznie wysokiej śmiertelności wśród górników;

- H. mając na uwadze, że wpływy z nielegalnego górnictwa – jak wiadomo – zasilają konflikty wewnętrzne; mając na uwadze, że nielegalna eksploatacja zasobów naturalnych w krajach zagrożonych i objętych konfliktem nadal stanowi jeden z czynników przyczyniających się do konfliktów i ich nawrotów, np. w Angoli, Demokratycznej Republice Konga, Sierra Leone i Liberii;
- I. mając na uwadze, że ekspertyza sporządzona w 2010 r. na prośbę Komisji ds. Rozwoju w Parlamencie Europejskim na temat możliwego wykorzystania do budowy domów mieszkalnych materiałów górniczych skażonych substancjami promieniotwórczymi, pochodzących z kopalni odkrywkowych uranu w Gabonie i Nigrze, wykazała, że w Gabonie i Nigrze występują istotne problemy w odniesieniu do działalności kopalni uranu i bezpieczeństwa kopalni dla miejscowej ludności; mając na uwadze, że w ekspertyzie skrytykowano brak przejrzystości w zakresie informacji dostarczanych przez przedsiębiorstwa na temat zanieczyszczenia substancjami promieniotwórczymi i podano, że w jednym przypadku wykorzystano materiały promieniotwórcze do budowy i że miało to wpływ na źródła wody i glebę wokół wsi górniczych;
- J. mając na uwadze, że praca dzieci wciąż jest bardzo powszechna, szczególnie w górnictwie na małą skalę, i że dzieci są przez te czynności narażone na poważne ryzyko obrażeń, oddziaływanie substancji toksycznych i zagrożenia dla życia; mając na uwadze, że dotychczasowe inicjatywy zainteresowanych rządów w wielu przypadkach nie przyniosły jeszcze pożądanych efektów;
- K. mając na uwadze, że Inicjatywa Przejrzystości w Branżach Wydobywczych (EITI), dobrowolny organ złożony ze spółek górniczych, podkreśla znaczenie zapewniania przejrzystości przez rządy i przedsiębiorstwa w przemyśle wydobywczym oraz potrzebę wzmocnienia publicznego zarządzania finansami i odpowiedzialności;
- L. mając na uwadze, że od lat 90. XX w. do 2008 r. światowa produkcja 14 głównych minerałów wzrosła z 1 miliona ton do ok. 2,5 miliona tony; mając na uwadze, że przewiduje się istotny wzrost światowego popytu wraz z osiągnięciem liczby ludności na poziomie 9 miliardów do 2050 r. w kontekście wzorców rozwoju, urbanizacji i konsumpcji; mając na uwadze, że przewiduje się podwojenie popytu na miedź, rudę żelaza i aluminium w okresie najbliższych 15–20 lat;
- M. mając na uwadze, że zgodnie z ustaleniami African Trade Policy Centre „wiele przedsiębiorstw górniczych utrzymuje większość wpływów na rachunkach poza Afryką, pozostawiając bardzo niewiele na miejscowych rachunkach na pokrywanie kosztów miejscowej działalności”;
- N. mając na uwadze, że skupienie ludności na małych terenach górniczych powoduje słabe warunki sanitarne i podatność na występowanie epidemii malarii, czerwonki i innych chorób; mając na uwadze, że wzrost liczby migrantów przyjeżdżających na te tereny w poszukiwaniu pracy jest związany z nasileniem prostytucji, które nieuchronnie prowadzi do wzrostu liczby cięż u nastolatek, rodziców samotnie wychowujących dzieci i przypadków chorób przekazywanych drogą płciową, w szczególności HIV/AIDS, tak jak w Ghanie i Togo (MOP 2006);
1. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że choć liczne kraje rozwijające się, zwłaszcza kraje afrykańskie, posiadają bogate zasoby mineralne, aktualny model handlowy, w którym kraje rozwijające się eksportują surowce i zakupują od państw uprzemysłowionych wyroby gotowe, oraz krajowe struktury ekonomiczne i strategie rozwoju tych krajów w żaden sposób nie przyczyniły się do wyeliminowania ubóstwa;
 2. wzywa rządy państw AKP-UE do wyeliminowania „przekleństwa zasobów” i uczynienia z obfitych zasobów mineralnych państw AKP, zwłaszcza w Afryce, priorytetu strategii rozwojowej z korzyścią dla całej ludności zamiast powiększania majątku inwestorów i elit bez przynoszenia korzyści zwykłym obywatelom;
 3. wzywa państwa AKP do zweryfikowania istniejących umów pod kątem międzynarodowych norm dotyczących zrównoważonego, służącego dobru powszechnemu, wykorzystania zasobów krajowych, do oferowania zachęt do inwestycji i efektywniejszego kształtowania istniejących systemów podatkowych, do kompleksowego zwalczania korupcji we władzach krajowych i w urzędach nadzorczych oraz do inwestowania zysków z eksportu zasobów w rozwój zainteresowanego kraju (infrastrukturę, system socjalny, przemysł produkcyjny itp.);

4. apeluje do państw AKP o korzystanie z wykwalifikowanych i doświadczonych ekspertów podczas negocjowania umów o eksploatację minerałów z przedsiębiorstwami górniczymi;
5. zwraca uwagę na ważną rolę, jaką parlamenty krajowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego mogą odgrywać w nadzorowaniu porozumień lub umów górniczych, aby przyjąć odpowiedzialność przed obywatelami, przełamać kulturę tajemnicy i zwalczać korupcję na wszystkich szczeblach; wzywa państwa AKP do spełniania obowiązku informowania parlamentów krajowych i do włączania lokalnych decydentów i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w procesy decyzyjne w dziedzinie wykozystania zasobów krajowych;
6. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia solidnych, przejrzystych i egzekwowalnych ram prawnych regulujących sektor zasobów mineralnych w państwach AKP; wzywa rządy i parlamenty państw AKP do uchwalania ram politycznych i regulowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) w interesie publicznym w konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim tak, aby zapewnić stabilne środowisko prawne, które zachęcałoby do bezpośrednich inwestycji zagranicznych, przynosiło korzyść miejscowej gospodarce, tworzyło wartość dodaną dla kraju i wspierało rozwój;
7. wzywa rządy państw AKP do wyeliminowania masowego odpływu funduszy ze swoich krajów, zważywszy że według Global Financial Integrity (GFI) nielegalny odpływ funduszy z Afryki, w tym uchylanie się od opodatkowania, od lat 70. XX w. do 2008 r. szacuje się na 865 miliardów dolarów;
8. kładzie nacisk na konieczność rozwiązania problemu prania pieniędzy, który według dyrektora międzyrządowej grupy ds. przeciwdziałania praniu pieniędzy w Afryce Zachodniej (GIABA) wiąże się w samej Afryce Zachodniej z kwotą 337 miliardów euro, wynikającą w znacznej mierze z uchylania się od opodatkowania, podczas gdy 10. Europejski Fundusz Rozwoju dla państw AKP wynosi 22 682 miliony euro na pięć lat (2008–2013);
9. podkreśla w związku z tym konieczność utworzenia lub uwypuklenia i chronienia usług publicznych o wysokiej jakości, szczególnie w zakresie przeciwdziałania ucieczce kapitału, praniu pieniędzy i uchylaniu się od opodatkowania, jako formy zwalczania nielegalnego wykorzystywania dochodów pochodzących z działalności górniczej;
10. z zadowoleniem przyjmuje debatę na szczeblu europejskim na temat ustanowienia europejskiej inicjatywy na rzecz przejrzystości i wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zainspirowaną ustawą Dodda-Franka nakładającą na wszystkie przedsiębiorstwa naftowe, gazowe i górnicze zarejestrowane w USA obowiązek upubliczniania kwot wypłacanych rządowi i zgłaszania wykorzystania spornych minerałów; wzywa wszystkich partnerów międzynarodowych do działania na rzecz wprowadzenia podobnych wymogów;
11. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji Europejskiej w sprawie zmiany dyrektyw w sprawie przejrzystości i odpowiedzialności, zgodnie z którymi spółki notowane na giełdzie w UE, a także duże przedsiębiorstwa nienotowane, działające w przemyśle wydobywczym i w dziedzinie wycięcia lasów pierwotnych, są zobowiązane do przedstawiania sprawozdań dla poszczególnych krajów i projektów na temat płatności na rzecz rządów lokalnych, regionalnych i krajowych w państwach trzecich; wzywa Komisję Europejską do przedstawienia wniosków ustawodawczych UE porównywalnych z ust. 1502 ustawy Dodda-Franka, który zobowiązuje spółki zarejestrowane w USA wydobywające minerały w Demokratycznej Republice Konga i na terenach sąsiednich do stosowania należytej staranności w swoich łańcuchach dostaw;
12. wzywa rządy państw AKP i UE stosownie do kompetencji do przedstawienia wniosku ustawodawczego dotyczącego automatycznego ujawniania przez korporacje transnarodowe danych o zysku i płatności podatków w poszczególnych krajach rozwijających się w celu położenia kresu istnieniu rajów podatkowych, uchylaniu się od opodatkowania i nielegalnej ucieczce kapitału;
13. zwraca uwagę, że państwa AKP powinny dopilnować, aby koncesje górnicze zawierały prawnie wiążące zapisy o normach społecznych i środowiskowych; wzywa UE do uwzględnienia zobowiązań inwestorów zagranicznych działających w krajach rozwijających się do przestrzegania praw człowieka, norm środowiskowych i podstawowych norm pracy MOP; uważa, że przedsiębiorstwa działające w państwach trzecich podlegają tym samym prawom i obowiązkowi, jakie obowiązują w ich krajach macierzystych;

14. wskazuje, że tradycyjne górnictwo na małą skalę (ang. *small-scale mining*, ASM) może odgrywać zasadniczą rolę w życiu miejscowej ludności, zapewniając zatrudnienie i dochód sporej liczbie osób; wzywa państwa AKP do unormowania tego sektora, uchwalenia zakazu stosowania niedozwolonych w skali międzynarodowej trujących substancji w rodzaju rtęci i cyjanku oraz zapewnienia bezpiecznych warunków pracy tradycyjnym górnikom działającym na małą skalę przez ułatwienie dostępu do mikrokredytów na wyposażenie w zdrowe i ekologiczne technologie oraz do przestrzegania ich praw człowieka;
15. zwraca uwagę, że praca dzieci wciąż jest bardzo powszechna, szczególnie w górnictwie na małą skalę i że dzieci są przez te czynności narażone na poważne ryzyko obrażeń, oddziaływanie substancji toksycznych i zagrożenia dla życia; podkreśla potrzebę prowadzenia kampanii uświadamiających na temat niebezpiecznych dla zdrowia warunków pracy dzieci w górnictwie na małą skalę; wzywa państwa AKP i kraje partnerskie działające na rzecz rozwoju, w tym Unię Europejską, do zdecydowanego wdrażania inicjatyw mających na celu zwalczanie pracy dzieci;
16. wzywa rządy państw AKP do przyjęcia niezbędnych środków w celu zapewnienia takiego gospodarowania odpadami górnictwem, by nie zagrażały one zdrowiu ludzi, oraz zagwarantowania, że nie będą stosowane żadne procedury i metody potencjalnie szkodliwe dla środowiska, a także zakazania niekontrolowanego składowania lub odprowadzania odpadów;
17. apeluje do partnerów w ramach współpracy na rzecz rozwoju, w tym Unii Europejskiej, o udzielenie pomocy technicznej państwom górnictwem AKP, aby ocenić dotychczasowe i aktualne skutki środowiskowe i społeczne działalności górnictwa, ustalić odpowiedzialność za szkody środowiskowe i zdrowotne na wszystkich szczeblach, zadośćuczynić poszkodowanym i odbudować ekosystem zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”; podkreśla potrzebę przedłożenia ochrony gatunków dzikich i spraw środowiskowych ponad kwestie komercyjne, jeśli chodzi o górnictwo, i wzywa państwa AKP do starannego przemyślenia przyznawania pozwoleń na poszukiwanie złóż na obszarach zamieszkałych przez rzadkie lub zagrożone gatunki dzikie, jak na przykład park narodowy Virunga w Ugandzie;
18. zwraca uwagę, że Unia Europejska finansuje, na przykład w ramach dziesiątego i nadchodzącego jedenastego Europejskiego Funduszu Rozwoju, programy mające na celu zachowanie różnorodności biologicznej w państwach AKP, których skuteczność jest ograniczana przez zakładanie przedsiębiorstw naftowych i górnictw na terenach, które powinny podlegać ochronie; wzywa zainteresowane rządy państw AKP do przyjęcia zobowiązania przestrzegania krajowych przepisów dotyczących ochrony środowiska i konwencji międzynarodowych;
19. z żalem zauważa, że czasem działalność górnictwa jest przyczyną grabieży ziemi, co prowadzi do wypędzania ludzi z ich rdzennych ziem; nalega, by przedsiębiorstwa górnictwa przedstawiały w takich przypadkach plany przesiedleń i przeprowadzek i nie porzucały szybów/wyrobisk bez wcześniejszego przeprowadzenia ich rekultywacji;
20. podkreśla, że ustawodawstwo powinno uznawać prawa społeczności do gruntów istniejące w różnych formach (indywidualnej lub zbiorowej), aby chronić członków społeczności i zapewniać odpowiednią ochronę w przypadku inwestycji w górnictwie lub innych sektorach;
21. wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE do starań na rzecz zakazania stosowania w górnictwie substancji toksycznych zabronionych na szczeblu międzynarodowym i do uczestnictwa w pracach międzyrządowego komitetu negocyjacyjnego, upoważnionego do opracowania ogólnościowych, prawnie wiążących instrumentów dotyczących rtęci, pod auspicjami Programu NZ ds. Ochrony Środowiska (UNEP);
22. zachęca państwa AKP do ustanowienia lub wzmocnienia krajowych agencji ds. nauki, technologii i innowacji wraz z potencjałem w zakresie monitorowania w celu upowszechniania ekologicznych technologii i wiedzy fachowej w przemyśle wydobywczym i górnictwem;
23. podkreśla, jak istotne jest, by w polityce UE dotyczącej surowców w pełni uwzględniono trwały wzrost gospodarczy w krajach rozwijających się (jak zapisano w art. 208 TFUE) i zapewniono spójność polityki rozwojowej i inicjatywy na rzecz surowców; uważa zatem, że UE powinna także wspierać kraje rozwijające się w dywersyfikacji ich gospodarek, zmniejszaniu zależności od eksportu surowców i zwiększaniu wartości ich produktów przez produkcję przemysłową i przetwarzanie w kraju;

24. wzywa UE i rządy państw AKP do zajęcia się kwestią pracy dzieci, gdyż stanowi ona duże zagrożenie dla dzieci pracujących w bardzo młodym wieku w niebezpiecznych środowiskach, najczęściej bez zapewnienia podstawowych praw i ochrony;
25. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu i Radzie Praw Człowieka ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Nigerii w zakresie bezpieczeństwa

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując w Horsens (Dania) w dniach 28–30 maja 2012 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie przypadków naruszania praw człowieka w Nigerii,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie sytuacji w Afryce Zachodniej z dnia 21 marca 2001 r., w szczególności ustępy dotyczące Nigerii,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 26 grudnia 2011 r. w sprawie zamachów bombowych w dniu Bożego Narodzenia oraz z dnia 22 stycznia 2012 r. w sprawie zamachów bombowych w Kano w Nigerii,
- uwzględniając oświadczenie Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 27 grudnia 2011 r. w sprawie ataków w Nigerii,
- uwzględniając spotkanie na szczeblu ministerialnym Nigeria-UE, które odbyło się w dniu 8 lutego 2012 r. w Abudży,
- uwzględniając drugi przegląd umowy z Kotonu 2007–2013 ratyfikowany przez Nigerię w dniu 27 września 2010 r.,
- uwzględniając Konstytucję Federalnej Republiki Nigerii, a w szczególności zapisy dotyczące ochrony wolności wyznania zawarte w rozdziale IV – Prawo do wolności myśli, sumienia i religii,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r. ratyfikowany przez Nigerię w dniu 29 października 1993 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r. ratyfikowaną przez Nigerię w dniu 22 czerwca 1983 r.,
- uwzględniając deklarację ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania z 1981 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 30 maja 2012 r. w Horsens (Dania).

- A. mając na uwadze, że w wyniku aktów przemocy dokonanych przez Boko Haram, radykalną grupę islamistyczną, śmierć poniosło kilkaset niewinnych osób, w tym muzułmanów, chrześcijan i wyznawców innych religii;
- B. mając na uwadze, że islamska sekta fundamentalistyczna powszechnie zwana Boko Haram wzmocniła swoją pozycję w 2009 r. wraz z początkiem gwałtownych starć między tą podejrzaną grupą a policją nigeryjską;
- C. mając na uwadze, że sekta ta – jak wiadomo – opowiada się przeciwko temu, co uznaje za szkodliwy wpływ zachodniej edukacji, i popiera wprowadzenie w swoim kraju szariatu (prawa islamskiego);
- D. mając na uwadze, że ta grupa wojowników prawdopodobnie rekrutuje swoich członków głównie spośród wędrowców studiujących Koran (*Almajirai*), politycznych bandytów i innych młodych osób, które sprowadzono na złą drogę;
- E. mając na uwadze, że w kilku najnowszych sprawozdaniach wskazano na możliwe powiązania Boko Haram z Al-Kaidą Islamskiego Maghrebu (AQMI) oraz grupą Al-Szabab w Somalii, co może stanowić poważne zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa w regionie Sahelu i w Afryce Zachodniej, czego dowiodły ostatnie wydarzenia w Mali;
- F. mając na uwadze, że związki z tymi grupami terrorystycznymi oraz współpracę w zakresie logistyki i szkolenia uznaje się za czynniki przyczyniające się do krwawych ataków prowadzonych przez sektę Boko Haram w Nigerii;
- G. mając na uwadze, że długość nigeryjskich granic stanowi główne wyzwanie w kwestii bezpieczeństwa i od lat utrudnia zwalczanie przemytu broni strzeleckiej i lekkiej, czego dowodem w ostatnim dziesięcioleciu były akty bandytyzmu z użyciem broni dokonywane na drogach w północno-wschodniej Nigerii przez podejrzanych byłych rebeliantów z Czadu i Nigru;
- H. mając na uwadze, że skutki politycznej i etnicznej stabilności Nigerii widoczne są poza jej granicami ze względu na wiodącą rolę tego kraju w regionie i w Afryce subsaharyjskiej;
- I. mając na uwadze, że kryzys spowodowany przez Boko Haram jest obecnie najpoważniejszym wyzwaniem w kwestii bezpieczeństwa, przed jakim stoi Nigeria, dodatkowo zaostrzającym się wskutek rozprzestrzeniania się broni strzeleckiej, zwłaszcza po wyparciu reżimu Kadafiego w Libii;
- J. mając na uwadze, że wolność religii, wiary, sumienia i myśli jest podstawową i uniwersalną wartością oraz zasadniczym elementem demokracji;
- K. mając na uwadze, że w odpowiedzi na nasilenie się przemocy prezydent Goodluck Jonathan ogłosił w dniu 31 grudnia 2011 r. stan wyjątkowy w niektórych północnych samorządach terytorialnych i zarządził tymczasowe zamknięcie granic z Czadem, Kamerunem i Nigrem;
- L. mając na uwadze, że w grupie nastąpił spory regres, po śmierci swego przywódcy zeszła ona do podziemia, a wielu jej zwolenników znalazło się w rękach policji;
- M. mając na uwadze, że w 2011 r. ta walcząca sekta dokonała przegrupowania i ponownie zaznaczyła swoją obecność w krwawych atakach przeciwko lokalnym politykom i siłom bezpieczeństwa w północno-wschodniej części kraju, zaś akty przemocy szybko rozlały się na wiele obszarów północnej Nigerii;
- N. mając na uwadze, że Boko Haram wzięła na siebie odpowiedzialność za krwawe ataki, m.in. te z 20 stycznia w Kano, gdzie zginęło 185 osób, oraz za zamachy bombowe w kościołach w dniu Bożego Narodzenia, w których zginęło 40 osób;
- O. mając na uwadze, że od marca tego roku Boko Haram podpaliła kilkanaście szkół na północy;

- P. mając na uwadze, że sekta coraz częściej wykorzystuje zaawansowaną broń i niefabryczne urządzenia wybuchowe (IED) do wprowadzania zamętu, niszczenia własności publicznej i prywatnej na dużą skalę oraz wywoływania strachu i paniki wśród ludności;
- Q. mając na uwadze, że organizacje praw człowieka udokumentowały udział grupy Boko Haram w atakach na posterunki policji, obiekty wojskowe, biura ds. bezpieczeństwa, meczety, kościoły, szkoły i banki oraz w samobójczym zamachu bombowym na siedzibę ONZ, w którym śmierć poniosły przynajmniej 24 osoby, a ponad 100 odniosło obrażenia;
- R. mając na uwadze, że samobójcze zamachy bombowe – nowe zjawisko, które pojawiło się w kraju – występują często i mają śmiertelne skutki;
- S. mając na uwadze, że liczba śmiertelnych ofiar przemocy wywołanej przez ataki Boko Haram oraz działania zaradcze prowadzone przez Joint Security Task Force (JTF) na dzień dzisiejszy wynosi co najmniej 1 500;
- T. mając na uwadze, że od początku roku w Nigerii dochodzi również do ataków, za które nikt nie ponosi odpowiedzialności, co dodatkowo wzmacnia atmosferę przemocy;
- U. mając na uwadze, że siły bezpieczeństwa nie były dotychczas w stanie zatrzymać brutalnej kampanii Boko Haram;
- V. mając na uwadze, że niewielu istotnych członków Boko Haram zostało aresztowanych i zatrzymanych przez agencje ds. bezpieczeństwa;
- W. mając na uwadze, że badane są możliwości rozpoczęcia dialogu i negocjacji między rządem federalnym a sektą;
- X. mając na uwadze, że Boko Haram nie jest już uznawana za grupę jednorodną i jest to obecnie wykorzystywane przez środowiska przestępcze biorące udział w napadach na banki, porwaniach i zamachach politycznych;
- Y. mając na uwadze, że większość Nigeryjczyków stanowczo chce żyć razem jako jedna niepodzielna wspólnota;
- Z. mając na uwadze, że w kraju nie występuje żaden fundamentalny konflikt między muzułmanami a chrześcijanami;
- AA. mając na uwadze, że choć Nigeria jest jednym z największych światowych producentów i eksporterów ropy naftowej, w 2011 r. ok. 60 % ludności utrzymywało się z kwoty poniżej 1 dolara dziennie; mając na uwadze, że rozpowszechniona korupcja, wszechobecne ubóstwo i brak mechanizmów umożliwiających redystrybucję bogactwa uważa się za przyczyny braku ogólnego bezpieczeństwa w kraju oraz że na skutek tych zjawisk grupy ekstremistyczne wcielają do swoich szeregów bezrobotną młodzież, zaś pokojowe rozwiązanie konfliktów wiąże się dodatkowo ze sprawiedliwym dostępem do zasobów i sprawiedliwym podziałem dochodów;
- BB. mając na uwadze, że z powodu rosnącego bezrobocia osoby młode stały się podatne na indoktrynację, manipulację i rekrutację prowadzone przez fundamentalistyczne grupy islamskie, takie jak Boko Haram;
- CC. mając na uwadze, że krajowy parlament Nigerii, uznając zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego ze strony wzmożonej przemocy, w 2011 r. ogłosił ustawę o walce z terroryzmem;
- DD. mając na uwadze, że na bezpieczeństwo narodowe przeznaczono najwyższą jak dotąd kwotę z federalnego budżetu Nigerii na rok 2012;
- EE. mając na uwadze, że w dniu 12 listopada 2009 r. Komisja Europejska i rząd federalny Nigerii podpisały krajowy dokument strategiczny i krajowy program orientacyjny Nigeria-UE na lata 2008–2013, zgodnie z którymi UE będzie finansować projekty dotyczące m.in. wspierania pokoju, bezpieczeństwa i praw człowieka;

1. stanowczo potępia niedawne akty przemocy, zwłaszcza zamachy dokonane przez islamską sektę fundamentalistyczną Boko Haram, i spowodowanie tragicznych ofiar śmiertelnych w regionach Nigerii dotkniętych atakami, przekazuje kondolencje rodzinom ofiar i solidaryzuje się z rannymi;
2. apeluje do sekty Boko Haram o złożenie broni w celu wytworzenia atmosfery sprzyjającej rozpoczęciu dialogu i negocjacji z rządem;
3. wzywa rząd do niezwłocznego rozbrojenia w kraju wszystkich osób i grup posiadających nielegalną broń palną;
4. wzywa wszystkie wspólnoty do zachowania powściągliwości i poszukiwania pokojowych środków rozwiązania sporów między grupami religijnymi i etnicznymi w Nigerii;
5. ponownie wyraża wątpliwości co do pełnego i rzeczywistego poszanowania prawa do wolności religii wszystkich mniejszości religijnych w Nigerii; w tym kontekście podkreśla, że wolność wyznania nie jest jedynym aspektem wolności religii, która obejmuje również swobodę zmiany wyznania oraz okazywania go poprzez nauczanie, praktykę i obrządek na szczeblu indywidualnym, kolektywnym, prywatnym, publicznym i instytucjonalnym;
6. zachęca rząd Nigerii do zwiększenia wysiłków na rzecz jak najszybszego zahamowania przemocy, zagwarantowania bezpieczeństwa i ochrony ludności oraz poszanowania praw człowieka, a także do zapobiegania wszelkimi środkami dalszym atakom, aby móc kontynuować wspieranie dialogu międzywyznaniowego oraz wolności myśli, sumienia i religii; uznaje konieczność zwiększenia przez Nigeryjską Radę ds. Dialogu Międzyreligijnego (NIREC) jej działań na rzecz wspierania międzyreligijnej harmonii, dialogu i pokoju;
7. wzywa władze do kontynuowania śledztwa w sprawie niedawnych aktów przemocy oraz do postawienia sprawców przed wymiarem sprawiedliwości w sposób sprawiedliwy i przejrzysty;
8. podkreśla znaczenie niezależnego, bezstronnego i dostępnego systemu sądowniczego dla poprawy poszanowania zasad państwa prawa i podstawowych praw ludności;
9. wzywa rząd Nigerii do wzmocnienia walki z korupcją, ubóstwem i brakiem równości oraz do ugruntowania reform społecznych, politycznych i gospodarczych opartych na poszanowaniu praw człowieka, co dodatkowo wymaga sprawiedliwego i równego podziału zasobów i bogactwa;
10. wzywa agencje darczyńców do współpracy z rządem Nigerii w zakresie tworzenia nowych miejsc pracy dla bardzo wielu bezrobotnych młodych osób w kraju;
11. z zadowoleniem przyjmuje mający wkrótce się rozpocząć pilotażowy projekt nigeryjskiego rządu polegający na wprowadzeniu do wszystkich szkół, bez względu na ich rodzaj, podstawowych elementów edukacyjnych z zakresu demokracji, zasady państwa prawa, pluralizmu i tolerancji;
12. wyraża żal z powodu śmierci Brytyjczyka Chrisa McManusa oraz Włocha Franca Lamolinari, dwóch inżynierów zatrudnionych we włoskim przedsiębiorstwie budowlanym przetrzymywanych przez AQMI w charakterze zakładników przez dziesięć miesięcy na północy Nigerii, w trakcie nieudanej akcji ratunkowej w dniu 8 marca 2012 r. i przekazuje ich rodzinom wyrazy współczucia;

13. wzywa społeczność międzynarodową, w szczególności Organizację Narodów Zjednoczonych (ONZ), Unię Afrykańską (UA) oraz Wspólnotę Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS), do wspierania Nigerii w jej działaniach na rzecz walki z zagrożeniami terroryzmu, rozprzestrzenianiem się broni lekkiej oraz przestępstwami transgranicznymi poprzez przekazywanie wyposażenia i szkolenie pracowników agencji ds. bezpieczeństwa w zakresie skutecznego prowadzenia wywiadu i w walce ze współczesnym terroryzmem;
14. wyraża wdzięczność za współpracę i pomoc Unii Europejskiej, Stanów Zjednoczonych i innych członków społeczności międzynarodowej na rzecz Nigerii w jej zdecydowanych działaniach przeciwko terroryzmowi;
15. zachęca do szerszej współpracy regionalnej w celu wyeliminowania zagrożeń ze strony ewentualnych powiązań Boko Haram z AQMI; zachęca kraje regionu do pogłębienia współpracy, głównie za pośrednictwem właściwych organizacji regionalnych, w celu przeciwdziałania synergii między Boko Haram i AQMI, oraz do zabezpieczenia lądowych i morskich granic Nigerii przed napływem uzbrojonych grup; wzywa instytucje UE oraz państwa członkowskie do wsparcia tych działań regionalnych;
16. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej oraz Unii Afrykańskiej.

DEKLARACJA ⁽¹⁾

w sprawie reformy europejskiej polityki rybołówstwa i jej wpływu na państwa AKP

- A. Wspólna polityka rybołówstwa UE, mająca zastosowanie do polityki rybołówstwa państw członkowskich UE na wodach wspólnotowych, w tym m.in. do wymiaru zewnętrznego tej polityki, objęta jest przeglądem, który ma zostać ukończony w 2013 r.
- B. W obrębie WPRybu UE stosunki AKP-UE w zakresie rybołówstwa są regulowane na gruncie politycznym przede wszystkim poprzez umowy o partnerstwie w sprawie połowów i działanie regionalnych organizacji ds. rybołówstwa. UE zawarła już 21 umów o partnerstwie w sprawie połowów, w tym 15 umów weszło w życie, 11 dotyczy połowów tuńczyka, a cztery umowy odnoszą się do połowów wielogatunkowych (Mauretania, Gwinea Bissau, Maroko i Grenlandia).
- C. Przybrzeżne ekosystemy krajów tropikalnych, np. w.s.e. państw AKP, należą do obszarów o najbogatszych zasobach rybnych. Bogactwo zasobów przyciąga wszystkie kraje prowadzące połowy dalekomorskie, w tym państwa członkowskie UE.
- D. Floty zewnętrzne państw UE liczą obecnie ponad 700 statków, z których jedynie około połowy podlega umowom o partnerstwie w sprawie połowów, zaś druga połowa eksploatowana jest w ramach prywatnych porozumień licencyjnych. Około 400 kolejnych statków pochodzących z UE eksploatowanych jest w ramach spółek joint venture z siedzibą w państwach trzecich, w tym państwach AKP. Porozumieniom w sprawie połowów podlega obecnie mniej niż 0,5 % działalności floty UE, ilość ryb złowionych zgodnie z umowami o partnerstwie w sprawie połowów stanowi około 3 % łącznych dostaw ryb na rynek UE, a przywóz z państw AKP to szacunkowo 10 % przywozu ryb do UE.
- E. Należy również przypomnieć, że europejskie rynki w ponad 60 % zależą od przywozu, za który w około 10 % odpowiadają państwa AKP, a 68 % ryb wywożonych z państw AKP przeznaczonych jest obecnie na rynek UE.
- F. Stosunek pomiędzy wynegocjowanymi zdolnościami połowowymi a wielkością udzielonego wsparcia sektorowego, określony w obecnych porozumieniach w sprawie połowów, doprowadził rządy państw AKP do przyznania dostępu do połowów na poziomie niezgodnym z zasadą zrównoważonego rozwoju. Sprawił również, że niektóre państwa AKP otrzymują więcej funduszy, niż są w stanie zagospodarować, lub za mało funduszy w porównaniu ze swoimi potrzebami.

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 30 maja 2012 r. w Horsens (Dania).

- G. W przeszłości niektóre grupy państw AKP (z Pacyfiku, Oceanu Indyjskiego lub Afryki Zachodniej) zaproponowały, aby porozumienia w sprawie dostępu do zasobów rybołówstwa negocjowane były na szczeblu regionalnym. Komisja Europejska zawsze opowiadała się jednak za umowami dwustronnymi. Tak też jest w obecnym wniosku, choć proponuje się pewne działania mające na celu większe uspołnienie podejścia regionalnego i dwustronnego w polityce zewnętrznej UE przez powiązanie ze sobą interesów dwustronnych UE w danym regionie w ramach zintegrowanego podejścia regionalnego.
- H. W komunikacie w sprawie wymiaru zewnętrznego Komisja Europejska stwierdza, że podejście „inicjatywę polityczną wysokiego szczebla, aby omówić sposoby zmniejszenia zdolności połowowej na poziomie światowym do roku 2013. Wspomniana inicjatywa uwzględniałaby aspiracje państw rozwijających się i byłaby spójna z reformą WPRyb, w ramach której jako jeden z głównych mechanizmów zmniejszenia zdolności połowowej zostanie zaproponowane zarządzanie oparte na prawach połowowych”.
1. Wzywa UE do dopilnowania, aby wszystkie elementy składowe stosunków z krajami rozwijającymi się w zakresie rybołówstwa przyczyniały się do zrównoważonego zarządzania rybołówstwem. W tym celu UE powinna nawiązać współpracę na rzecz rozwoju zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, której zasadniczym celem powinno być stworzenie w danym trzecim kraju rozwijającym się warunków sprzyjających działalności zrównoważonej pod względem środowiskowym, społecznym i gospodarczym.
 2. Wzywa UE do dopilnowania, aby przyszłe rozporządzenia UE w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury czy też w sprawie określonych środków podejmowanych w celu ochrony stad ryb względem państw pozwalających na nie zrównoważone połowy przyczyniały się do wprowadzenia zrównoważonego zarządzania rybołówstwem w państwach AKP.
 3. Wzywa UE do stworzenia warunków sprzyjających inwestycjom prywatnym UE w zrównoważone zarządzanie rybołówstwem w państwach AKP zapewniające godne miejsca pracy i wysoką wartość dodaną w państwach AKP. Wzywa do uczynienia prawidłowego zarządzania priorytetem przyszłych porozumień w sprawie połowów.
 4. Jest zdania, że w ramach wymiaru zewnętrznego przyszłej WPRyb należy wspierać integrację regionalną państw AKP przez harmonizację środków wprowadzanych w ramach porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, wspomaganie regionalnej współpracy naukowej i współpracy w dziedzinie nadzoru oraz zwiększanie pomocy na rzecz efektywnego udziału państw AKP w regionalnych organizacjach ds. rybołówstwa, a także na rzecz zwalczania przez nie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.
 5. Z zadowoleniem przyjmuje wniosek o oddzielenie wsparcia sektorowego ze strony UE od płatności za prawa dostępu na wodach państw AKP oraz określenie wsparcia sektorowego na podstawie potrzeb i zdolności absorpcyjnej krajów partnerskich. Wzywa UE do wspierania zdolności absorpcyjnej państw trzecich w odniesieniu do środków wsparcia.
 6. Uważa, że obecność państw AKP w strukturach regionalnych ma zasadnicze znaczenie, jeżeli państwa te mają wykonywać swoje prawa oraz ustanawiać lub zwiększać dostęp do zasobów morskich, a zwłaszcza do zasobów rybnych masowo migrujących i zasobów międzystrefowych, na przykład do zasobów tuńczyka i małych ryb pelagicznych, dla swoich lokalnych flot, jak również wywiązywać się ze swoich obowiązków i zobowiązania do zrównoważonej eksploatacji w oparciu o odpowiednie plany rozwoju rybołówstwa, a także do zwiększania wkładu sektora rybołówstwa w bezpieczeństwo żywnościowe w państwach AKP.
 7. Wzywa do ustanowienia mechanizmu uczestniczącego i przejrzystego dialogu ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami w celu zrealizowania priorytetów krajów rozwijających się w zakresie zrównoważonego rozwoju sektora rybołówstwa.
 8. Wzywa do oceny skutków gospodarczych, społecznych i środowiskowych wszystkich strategii politycznych UE mających wpływ na rozwój rybołówstwa w państwie trzecim objętym porozumieniem w sprawie połowów. Ocenę taką należy publicznie udostępnić wszystkim zainteresowanym podmiotom, aby wspierać świadomy udział w dialogu politycznym w UE i danych państwach AKP.

9. Z zadowoleniem przyjmuje wniosek o uwzględnienie klauzuli przejrzystości w przyszłych porozumieniach w sprawie połowów w celu zapewnienia wiedzy o łącznym nakładzie połowowym lokalnych i wszystkich zagranicznych flot obecnych w danej w.s.e. Klauzula taka, wraz ze sprawniejszym zbieraniem danych i prowadzeniem badań, pomoże w ocenie poziomu dostępnej nadwyżki zasobów. Sądzi, że zachodzi konieczność zapewnienia większej przejrzystości w realizacji porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem w odniesieniu do publikacji ocen ex ante i ex post, które zawierają ważne dane, np. o wielkości połowów dokonywanych przez floty UE na wodach państw AKP.
 10. Apeluje o to, aby statki pływające pod banderą i będące własnością UE, które dokonują połowów na wodach państw AKP, podlegały umowie określającej warunki prowadzenia działalności połowowej przez podmioty UE w danych państwach trzecich, w szczególności:
 - połowy flot europejskich na wodach państw AKP powinny być zorganizowane w oparciu o istnienie nadwyżki zasobów;
 - UE powinna dopilnować, aby statki UE stosowały wyłącznie właściwe praktyki, metody i narzędzia połowowe odpowiadające typowi i wielkości zasobów rybnych przeznaczonych do eksploatacji;
 - UE powinna dopilnować, aby przynajmniej część połowów pozostawała w państwach AKP w celu wspierania rozwoju lokalnego przemysłu przetwórczego.
 11. Wzywa UE do zapewnienia pełnej przejrzystości w realizacji porozumień w sprawie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem z krajami partnerskimi, w tym w zakresie negocjowania dostępu do połowów, zarządzania działalnością połowową i oceniania wyników negocjacji.
 12. Wzywa również do zapewnienia po stronie państw AKP-UE pełnej przejrzystości w zarządzaniu rybołówstwem na ich wodach w ramach porozumień, które zawierają one z krajami partnerskimi. Konieczne jest więc podjęcie wspólnego wysiłku przez wiele zainteresowanych podmiotów w celu dopilnowania, aby istotne informacje udostępniane były publicznie, a szczególnie lokalnym organizacjom społeczeństwa obywatelskiego, oraz by parlamentarzyści byli w stanie wykorzystywać takie informacje oraz rozliczać rządy swoich państw z podejmowanych decyzji i ze świadczonych usług.
 13. Sądzi, że w kontekście reformy wspólnej organizacji rynków zgodność przywozu z państw AKP z przyszłymi normami UE w zakresie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, ochrony środowiska, norm pracy i poszanowania praw człowieka powinna przyczynić się do wspierania zrównoważonego zarządzania rybołówstwem w państwach AKP, nie powinna zaś służyć do celów protekcyjnych ani do naginania reguł gry na korzyść operatorów statków z UE.
 14. Apeluje o to, aby europejskie inwestycje w rybołówstwo w państwach AKP uwzględniały przede wszystkim potrzeby rozwojowe państw AKP: tworzenie miejsc pracy, bezpieczeństwo żywnościowe, wpływy z wywozu itp. Małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) z sektora rybołówstwa w państwach AKP, zwłaszcza przedsiębiorstwa zajmujące się tradycyjnym łodziowym rybołówstwem przybrzeżnym, przetwórstwem i wywozem, w efektywny sposób bezpośrednio zaspokajają wiele z tych potrzeb, w związku z czym priorytetem inwestycji UE powinno być wspieranie rozwoju MŚP w sektorze rybołówstwa.
 15. Podkreśla, że umowy o partnerstwie w sprawie połowów zawierane z państwami AKP muszą zachęcać w średnim okresie państwa trzecie do zrównoważonego wykorzystywania własnych zasobów, zarówno w celach konsumpcyjnych, jak i na eksport, tak aby wytworzone bogactwo pozostawało w tych państwach na ich własny użytek;
 16. Uważa, że zawieranie porozumień w sprawie połowów między UE a państwami trzecimi powinno być poprzedzane zakrojonymi na szeroką skalę debatami, co pozwoli na efektywny udział ludności i organizacji społecznych różnych państw, w tym parlamentów krajowych i Parlamentu Europejskiego, zapewniając w ten sposób demokratyczność i przejrzystość negocjacji w ramach funkcjonowania instytucji każdego państwa.
 17. Zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej deklaracji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej i Parlamentowi Europejskiemu.
-